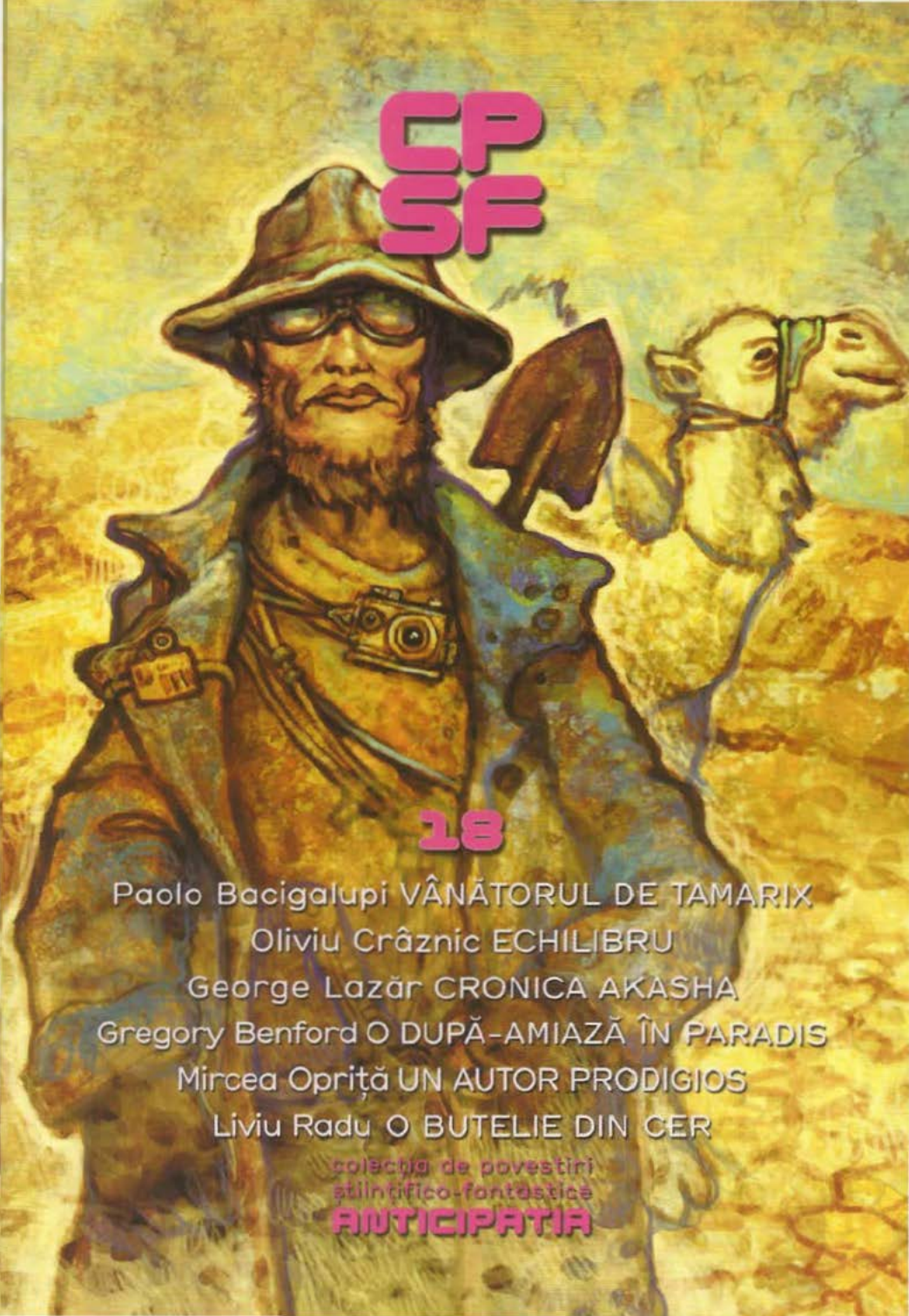
CP
SF
18
Paolo Bacigalupi VÂNĂTORUL DE TAMARIX
Oliviu Crâznic ECHILIBRU
George Lazăr CRONICA AKASHA
Gregory Benford O DUPĂ-AMIAZĂ ÎN PARADIS
Mircea Opriță UN AUTOR PRODIGIOS
Liviu Radu O BUTELIE DIN CER
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

5/2014/CPSFA18/serie nouă

Paolo Bacigalupi
VÂNĂTORUL DE TAMARIX

„Dintr-o dată, îi pare bine că nu i-a povestit despre șmecheria lui cu tamarixul. N-o pot pedepsi și pe Annie. Câte milioane de litri a furat? Cu sutele. Sigur o să-l înhațe. O să-l pună într-un echipaj de lucru la Pai și-o să-l condamne să lucreze acolo toată viața, ca să-și plătească datoria în apă. A replantat sute, poate mii de arbori, amestecându-i așa cum amestecă un trișor cărțile pe masa de pocher, mutându-i de pe-un mal pe altul, omorându-i din nou și din nou și trimițându-și întotdeauna «dovezile».“

Oliviu Crâznic
ECHILIBRU

„Belle-Nuit se mișcă grațios către ecranul de monitorizare. Cu mâna înmănușată, șterse sigur și rapid lichidul stacojiu amestecat cu bucăți de carne și os care împiedica citirea informației de pe extensia jilțului, și își plimbă grăbită unghiile lungi peste comenzile încrustate, căutând ceva. Harvard putu auzi clar cifrul shakespearian cedând sub îndemânarea muntencei.“

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00018
9 771220 862006

5/2014/CPSFA18/serie nouă

Paolo Bacigalupi • VÂNĂTORUL DE TAMARIX / 3

Oliviu Crâznic • ECHILIBRU / 23

George Lazăr • CRONICA AKASHA / 37

Gregory Benford • O DUPĂ-AMIAZĂ ÎN PARADIS / 54

Mircea Opriță • UN AUTOR PRODIGIOS / 58

Liviu Radu • O BUTELIE DIN CER / 71

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR / Editor: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

NAUTILUS

AU APĂRUT

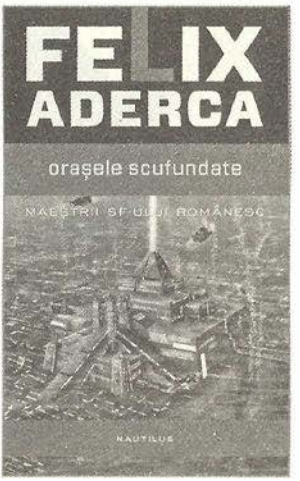

GEORGE ANANIA – **TEST DE FIABILITATE**

FELIX ADERCA – **ORAȘELE SCUFUNDATE**

DĂNUȚ UNGUREANU – **AȘTEPTÂND ÎN GHERMANA**

CAMIL BACIU – **GRĂDINA ZEILOR**.

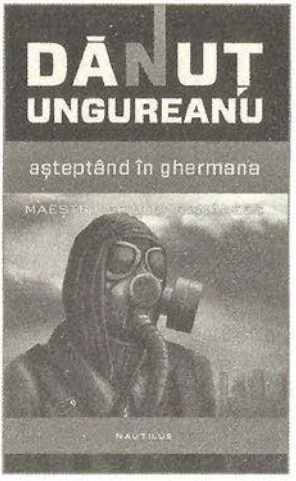

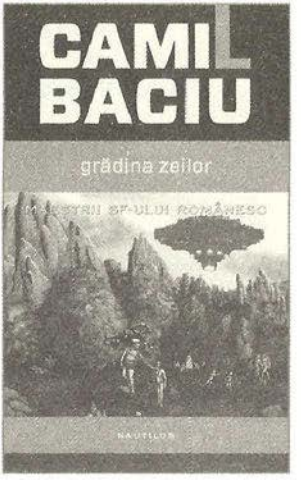

vânătorul de tamarix

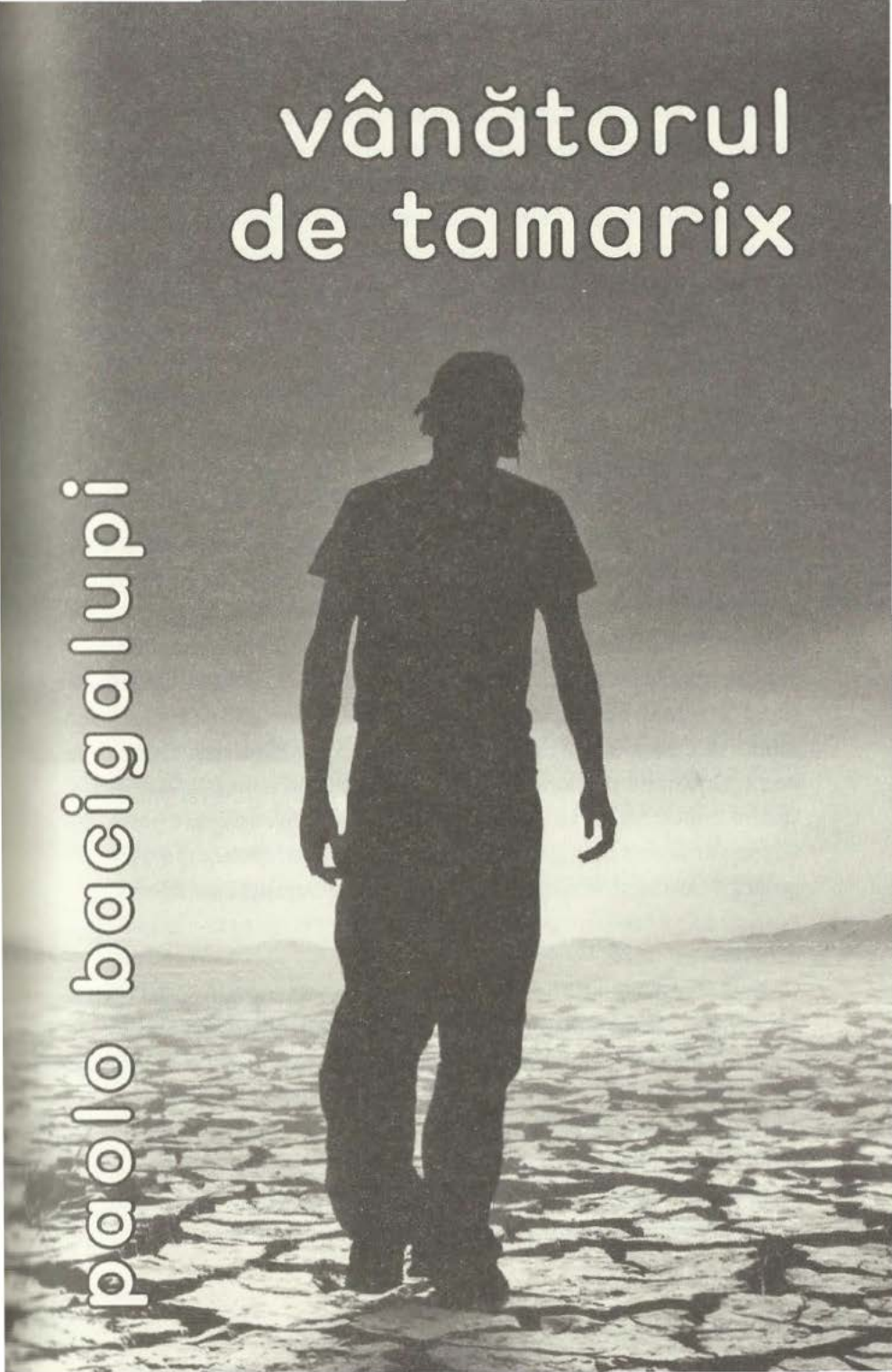

paolo bacigalupi

UN tamarix mare suge cam trei sute de metri cubi de apă pe an. Pentru 2,88 dolari pe zi, plus recompensa în apă, Lolo taie tamarix toată iarna.

Acum zece ani, vânătoarea îți asigura un trai bun. Pe atunci, tamarixul creștea pe fiecare mal din bazinul fluviului Colorado, alături de hibiscus, plopi, sălcioare și ulmi. Acum zece ani, orașe ca Grand Junction și Moab credeau că mai pot stoarce viață din fluviu.

Lolo stă la marginea unui canion, lângă Maggie, cămila, singurul lui tovarăș. Privește fix adâncimile. Îți trebuie un ceas până acolo. O leagă pe Maggie de un ienupăr și începe coborâșul, alunecând pe un canal îngust. Câteva fire de iarbă verde țâșnesc în jurul lui, străpungând bulgării de zăpadă dintre ienuperi. La sfârșitul iernii, apa începe să crească timid pe fundul canionului, gheața de la malul fluviului se topește, iar munții mai poartă încă mantiile de zăpadă zdrențuite. Lolo alunecă pe noroi și lovește o porțiune de grohotiș, alunecând și împrăștiind rocile. Otrava împotriva tamarixului gâlgâie în vasele cu capac și o parte din ea i se varsă pe spate. Cazmaua și ranga i se agață de ienuperii răzleți pe lângă care se strecoară. O să fie un coborâș interminabil. Dar tocmai de-asta locul i se pare perfect. Drumul până jos durează, iar malurile sunt bine ascunse.

E și ăsta un mijloc de trai. Alții n-au mai avut resurse și s-au dat bătuți, dar el a rămas: un vânător de tamarix, un păianjen de apă, un ciot de buruiană încăpățânată. Ceilalți s-au spulberat ca puful de păpădie, liberi să-și ia zborul spre sud, spre est sau, de cele mai multe ori, spre nord, la cumpăna apelor, unde, chiar dacă nu mai cresc ferigi ori au secat albiile adânci și reci în care să înoate peștii, măcar mai există apă pentru oameni.

Într-un sfârșit, Lolo ajunge pe fundul canionului. Acolo, printre umbrele reci, îi ies aburi din gură.

Scoate camera digitală și începe să filmeze probele. Cei de la Agenția de Gestionare a Resurselor tună și fulgeră din cauza probelor. Vor filmări cu tamarixul perfid din unghiuri diferite, vor fiecare arbust fotografiat înainte și după, vor ca întregul proces să fie susținut cu dovezi, detectabil pe GPS și încărcat direct pe cameră. Vor să fie executat pe loc. Cu toate astea, câteodată tot vin la fața locului, ca să facă verificări înainte de a-i calibra lui Lolo poarta ecluzei pentru recompensa în apă.

Însă, oricât de prevăzători ar fi, nimic nu-i poate proteja de tipi ca Lolo. El a descoperit secretul vieții veșnice ca vânător de tamarix. Fără știința Departamentului Resurselor Naturale și a filialei acestuia, AGR, a semănat tamarix nou, încurajând răspândirea desișurilor de arbuști viguroși în zonele curățate anterior. A tras după el și-a plantat rădăcini sănătoase în sistemul hidrografic, în coridoare ascunse strategic și inaccesibile, ca să se asigure împotriva roiurilor de vânători de tamarix care scotoceau aceiași afluenți. Lolo e iscusit. Arboreturi ca acesta, întins pe jumătate de kilometru și plin de tamarix împovărat de sare – iată polița lui de asigurare.

Odată ce termină cu documentarea, desface un ferăstrău pliabil, apoi scoate ranga și cazmaua și așază vasele cu erbicid pe malul arid și sărat. Începe să taie, spintecând rădăcinile de tamarix, oprindu-se tot la treizeci de secunde ca să toarne Garlon 4 pe tăieturi, otrăvind rănile înainte de-a apuca să se vindece. Însă tamarixul cel mai bun, cel mai rezistent, îl scoate cu tot cu rădăcină și-l pune deoparte, ca să-l folosească mai târziu.

Înseamnă 2,88 dolari pe zi, plus recompensa în apă.

Lui Maggie, cu mersul ei trândav de cămilă, îi trebuie o săptămână până la Lolo acasă. Înaintează amândoi de-a lungul malului, câteodată urcă deasupra lui, pe terase unde e frig, sau rătăcesc prin deșertul deschis, încercând să ocolească scheletele răsfirate ale orașelor pustii. Elicoptere de pază zumzăie în amonte și în aval, ca niște roiuri de viespi furioase, vânând pompe mobile și diversiuni improvizate. Străbat iute aerul și stârnesc vârtejuri, etalând siglele sclipitoare ale Gărzii Naționale.

Lolo își amintește de-o vreme când soldații recurgeau la schimburi de focuri cu oamenii de pe maluri. Ecourile trasoarelor și mitralierelor se auzeau până în canioane. Își aduce aminte de șuieratul unei rachete Stinger, care s-a arcuit glorios pe deasupra deșertului ruginiu și pe cerul albastru și-a lovit un elicopter în zbor planat.

Dar asta a fost demult. Acum, patrulele de pază trec razant deasupra fluviului, netulburate.

Lolo urcă din nou pe o terasă și privește îndelung în jos, la peisajul familiar al unui oraș eviscerat, cu străzi șerpuitoare și fundături amuțite în soare. Chiar la marginea orașului pustiu, ferme de jumătate de hectar și gospodării bătătoare la ochi, întinse pe câteva sute de metri pătrați, copaci ca niște bețe și dealuri de praf mărginesc un teren de golf acoperit de buruieni maronii pe care le risipește vântul toamna. Obstacolele de nisip nici măcar nu se mai văd.

Când California și-a anunțat prima oară intenția de-a prelua controlul fluviului, nimeni nu s-a îngrijorat. Câteva orașe au cerșit apă. Niște nou-veniți idioți cu drepturi asupra apei nepotabile nu și-au mai dus caii la păscut și asta a fost tot. Peste câțiva ani, oamenii au început să facă duș foarte repede. Și peste alți câțiva ani, făceau duș o dată pe săptămână. După aceea, au trecut la găleți. Pe-atunci, nimeni nu mai făcea glume despre cât de „fierbinte" era. Nu mai conta cât de „fierbinte" era. Problema n-o constituia neapărat lipsa apei sau căldura excesivă, ci faptul că miliarde de metri cubi de apă urmau să se scurgă spre California. Apa exista, însă nu se puteau atinge de ea.

Oamenii pur și simplu stăteau acolo ca niște maimuțe tâmpite și se uitau cum apa le curge pe sub nas.

– Lolo?

Vocea îl ia prin surprindere. Maggie tresare, scoate un icnet și țâșnește spre marginea terasei înainte ca el s-o stăpânească din hățuri. Picioarele lungi și învelite ale cămilei stârnesc praful, iar Lolo duce iute mâna la pușca de vânătoare ascunsă într-o teacă laterală. O silește pe Maggie să se răsucească și reușește să scoată pușca numai pe jumătate, înjurând și de-abia ținându-se în șa.

Un chip cunoscut, pitit printre încâlceala de ienuperi.

– Naiba să te ia! Lolo lasă pușca să alunece înapoi în teacă. Pentru Dumnezeu, Travis, m-ai speriat de moarte.

Travis rânjește larg. Iese dintre ienuperii cu coajă argintie zdrențuită, cu o mână pe pălăria cenușie și cu cealaltă pe hățurile măgarului, ghidându-l printre copaci.

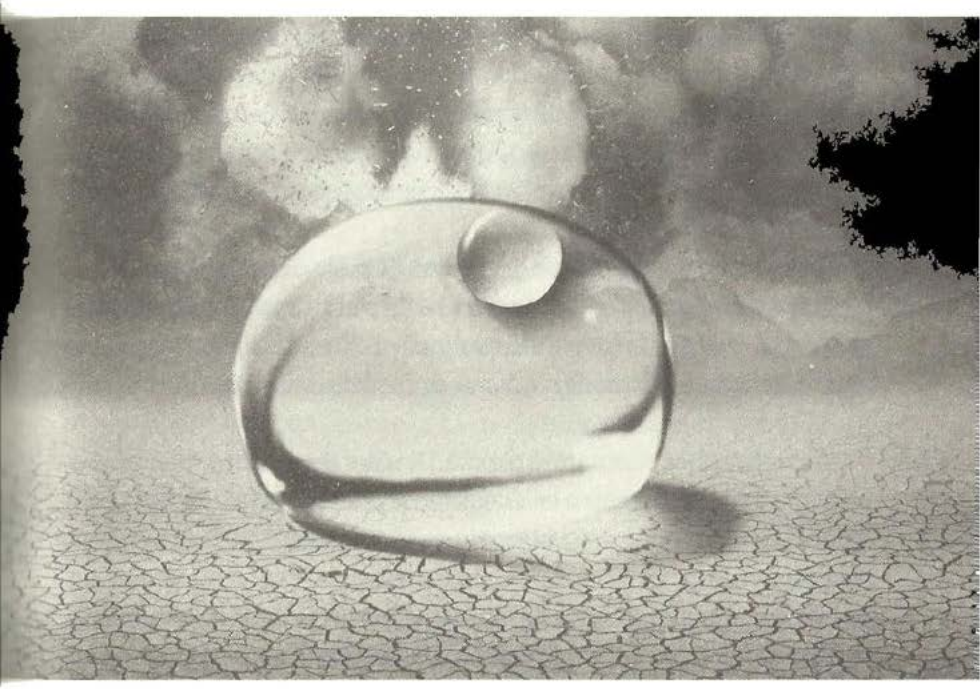

– Ești surprins?

– Aș fi putut să te împușc!

– Nu mai fi așa sperios. Nu-i nimeni pe-aci, în afară de noi, păianjenii de apă.

– Așa am crezut și eu ultima dată când m-am dus la cumpărături acolo, jos. Am spart un set întreg de vase noi pentru Annie când am dat peste un avion ultrauşor, aterizat chiar în mijlocul străzii principale din oraș.

– Piloți drogați?

– Nu știu. N-am stat să-i întreb.

– Rahat. Fac pariu că au fost la fel de mirați ca tine.

– Era să-mi facă de petrecanie.

– Văd că n-au reușit.

Lolo scutură din cap și mai înjură o dată, de data asta fără nervi. Deși luat pe neașteptate, se bucură că a dat peste Travis. Ținutul e pustiu, iar Lolo umblă prin el de suficient timp ca să-și dea seama că, dacă vorbește cu Maggie, nu înseamnă că are și companie. Cei doi beau fiecare câte o înghițitură de apă din bidonul celuilalt și-și așază tabăra împreună. Fac schimb de povești despre AGR și evită să vorbească despre locurile în care au tăiat tamarix. Admiră priveliștea orașului părăsit și îndepărtat de dedesubt, cu străzi în serpentină, case tăcute și un fluviu scânteietor, neatins.

Numai când apune soarele și termină de prăjit o coțofană pune Lolo, în sfârșit, întrebarea care-i stă pe limbă de când a văzut obrazul ars de soare al lui Travis apărând din desișul încâlcit. Nu se face, dar nu se poate abține. Își scoate resturi de coțofană dintre măsele și spune:

– Credeam că lucrezi în aval.

Travis îi aruncă o căutătură piezișă. Din căutătura aceea suspicioasă, nesigură, Lolo își dă seama că Travis trece printr-o perioadă grea. Nu e deștept, ca el. Nu are asigurare. Nu s-a gândit dinainte cum o să se descurce cu concurența și ce înseamnă sfârșitul jocului cu tamarixul, iar acum îl mână de la spate lipsurile. I se face milă de el. Îi place Travis. O parte din el vrea să-i împărtășească secretul său, dar își înăbușe intenția. Miza e prea mare. Furtul de apă e grav acum, atât de grav, încât Lolo nu i-a spus ce face nici măcar lui Annie, temându-se de reacția ei. Ca toate infracțiunile cele mai odioase, furtul de apă e o afacere particulară, iar la scara la care lucrează Lolo, munca silnică la Pai e pedeapsa cea mai ușoară la care poate spera.

Lui Travis îi cam sare mustarul că Lolo se vâră în treburile lui, dar se potolește și-i explică:

– Am avut vreo două vaci pe care le-ngrijeam aici, sus, dar le-am pierdut. Cred că le-a venit ceva de hac.

– Cam lung drumul numai ca să duci vitele la păscut.

– Da, păi, acolo jos, nici pelin nu mai crește. Mama Secetă își face de cap cu mine. Travis își pișcă buzele, gânditor. Aș vrea să găsesc vacile-alea.

– Probabil că au luat-o în josul apei.

Travis oftează.

– Atunci trebuie să le fi prins soldații.

– Poate le-au împușcat din elicopter și le-au pus la prăjit.

– Californieni.

Scuipă amândoi în scârbă. Soarele coboară conștiincios spre apus. Pe clădirile mute ale orașului se preling umbre. Vârfurile acoperișurilor scânteiază roșii, un ciorchine rubiniu împodobind colierul albastru al fluviului.

– Crezi că sunt pe-aici pâlcuri care merită să fie tăiate? întreabă Travis.

– Poți să cobori și să vezi cu ochii tăi. Dar cred că le-am tăiat eu pe toate anul trecut. Și a mai trecut pe-aici altcineva înaintea mea, așa că nu cred să mai fi rămas.

– Rahat. Ei, atunci poate c-o să merg la cumpărături. Să mă aleg și eu cu ceva din excursia asta.

– Sigur n-o să te oprească nimeni.

Ca pentru a-i da dreptate, zumzetul înăbușit al unui elicopter îndepărtat sparge liniștea serii. Insectă neagră în zbor, cât un punct de mică, de-abia se vede pe cerul amurgului. În curând dispare și un cântec de greier ascunde orice urmă a trecerii ei.

Travis râde.

– Mai ții minte când soldații au spus c-o să țină prădătorii la distanță? I-am văzut la televizor, cu elicopterele și Humvee-urile după ei, ziceau că au de gând să protejeze totul până se mai drege situația. Râde iarăși. Îți aduci aminte? Mai știi cum patrulau în sus și-n jos pe străzi?

– Da.

– Uneori mă întreb dacă n-ar fi trebuit să ne împotrivim mai mult.

– Annie era în Lake Havasu City când locuitorii de-acolo au protestat. Ai văzut ce s-a întâmplat. Lolo se cutremură. În orice caz, nu prea

mai ai motive de protestat, odată ce-ți aruncă în aer instalația de purificare a apei. Dacă nu-ți mai curge nimic la robinet, poți foarte bine să te muți altundeva.

– Da, păi, uneori am impresia că tot trebuie să lupți. Chiar dacă numai din mândrie.

Travis arată, cu un gest reținut, spre orașul de jos și continuă:

– Mi-aduc aminte când terenul de-acolo se vindea ca pâinea caldă și se construia în draci, în ritmul cu care se aducea cheresteaua. Centre comerciale, parcări și parcelări, oriunde dădeau peste un spațiu neted.

– Pe-atunci nu-i ziceam Mama Secetă.

– Patruzeci și cinci de mii de oameni. Niciunul din ei n-a avut habar. Iar eu eram agent imobiliar.

Travis râde - un hohot autoironic, care încetează repede. Prea sună autocompătimitor pentru gustul lui Lolo. Se lasă din nou liniștea între ei. Privesc la rămășițele orașului.

– Cred c-am să mă îndrept spre nord, rostește Travis, în cele din urmă.

Lolo ridică ochii, mirat. Simte iar imboldul de a-i împărtăși lui Travis secretul său, dar și-l reprimă.

– Și ce-o să faci acolo?

– O să culeg fructe, poate. Sau mă apuc de altceva. În orice caz, acolo, sus, e apă.

Lolo arată spre fluviu.

– Apă e și aici.

– Nu pentru noi. Travis face o mică pauză. Trebuie să-ți spun ceva, Lolo. M-am dus la Pai.

În prima clipă, Lolo e nedumerit – nu pricepe de unde până unde. Afirmația e scandaloasă. Totuși, Travis are o expresie serioasă.

– La Pai? Nu glumești? Până acolo?

– Chiar până acolo. Scutură defensiv din umeri. Dar n-am găsit tamarix. Și nici n-a fost chiar așa de lung drumul. Paiul e mult mai aproape decât înainte. O săptămână pe jos până la calea ferată, apoi am sărit într-un vagon cu cărbuni care m-a dus până la autostradă. Pe urmă, am făcut autostopul.

– Și cum e acolo?

– Pustiu. Un șofer de camion mi-a spus că Departamentul Resurselor Naturale și California au pus la cale un plan, ce orașe o să închidă și când.

Travis îl privește pe Lolo cu subînțeles după care adaugă:

– Asta a fost după Lake Havasu. Și-au dat seama că trebuie s-o ia încet. Au descoperit un fel de formulă: câte orașe, câți oameni pot elimina deodată fără să stârnească prea multă agitație. Au primit sfaturi de la chinezi, care și-au amintit cum a fost când și-au închis vechile întreprinderi comuniste. În orice caz, se pare că și-au cam terminat treaba. Nu mai mișcă nimic acolo, în afară de tirurile de pe autostradă, trenurile cu cărbuni și vreo două popasuri pentru camioane.

– Și-ai văzut Paiul?

– Da, sigur că l-am văzut. Spre frontieră. Mama noastră cea bătrână. E-așa de mare, că nu te poți urca pe el, se târăște prin deșert ca un nenorocit de șarpe argintiu. Și-ajunge până-n California. Travis scuipă din reflex. Stropesc cu beton, ca să împiedice apa să se infiltreze în pământ, iar pe deasupra Paiului au pus fibră de carbon, ca să oprească evaporarea. Iar fluviul pur și simplu dispare în Pai. Nu mai rămâne după el decât un canion gol. Nicio picătură nu rămâne. Peste tot elicoptere și Humvee-uri, ca un cuib de viespi. Nu m-au lăsat să mă apropii decât la un kilometru, din cauza econebunilor care voiau să-l arunce în aer. Și nici n-au fost prea drăguți cu mine.

– La ce te-ai fi așteptat?

– Habar n-am. Dar m-a deprimat. Aici ne muncesc de iau și pielea de pe noi, ne scot ochii cu o recompensă mică în apă și anul următor toată apa aia curge direct în conducta aia mare și veche. Cine știe ce nemernic de californian își umple chiar acum piscina cu recompensele în apă de anul trecut.

Cântecul greierilor freamătă în întuneric. În depărtare, o haită de coioți începe să latre. Cei doi stau în tăcere un timp. Într-un sfârșit, Lolo îl bate prietenește pe umăr pe Travis.

– La naiba, Travis, poate că-i mai bine așa. E-aiurea să aduci un fluviu în deșert.

Gospodăria lui Lolo se întinde pe un hectar de sol semialcalin, aproape de malul fluviului. O vede pe Annie pe câmp când ajunge în vârful colinelor orientate spre peticul lui de pământ. Ea îi face semn cu mâna, dar sapă și plantează mai departe, în speranța recompensei în apă, cât de mică, pe care o va primi soțul ei.

Lolo se oprește și-o urmărește lucrând. Bate un vânt cald, aducând cu el mirosuri de salvie și argilă. Un vârtej de praf o înconjură pe Annie, smulgându-i bandana de pe cap. Lolo zâmbește când ea și-o aranjează înapoi. Îl vede că stă și se uită la ea și-i face semn să nu mai tândălească.

Lolo surâde în sinea lui și pornește cu Maggie în jos pe pantă, dar nu-și ia ochii de la Annie. E recunoscător că o are. E recunoscător că, de câte ori se întoarce de la vânătoarea de tamarix, ea e tot acolo. Statornică.

Mai statornică decât oamenii ca Travis, care se dau bătuți când „seacă" vremurile. Zău, e mai statornică decât orice om pe care-l cunoaște Lolo. Și, chiar dacă uneori are coșmaruri, nu suportă să meargă la oraș sau să fie în mulțime și se trezește în mijlocul nopții strigându-și rudele pe care nu le va mai vedea niciodată, nu-i nimic, e un motiv în plus ca el

să planteze mai mult tamarix și să se asigure că nu vor fi goniți de pe peticul lor de pământ, așa cum a pățit ea.

Lolo o îngenunchează pe Maggie ca să poată coborî, apoi o duce la jgheabul plin pe jumătate cu mâl și insecte de apă. Ia o găleată și merge la apă, în timp ce cămila geme și protestează în spatele lui. Au avut cândva o fântână și apă curentă, dar, ca toată lumea, și-au pierdut dreptul de pompare, iar când pânza freatică a scăzut sub nivelul Rezervei

Minime Permise, AGR le-a astupat fântâna cu beton. Acum, el și Annie fură apă cu găleata din fluviu sau, când Departamentul Resurselor Naturale nu se uită, sar pe o pompă de picior și împing apă într-o cisternă ascunsă sub pământ, pe care a construit-o Lolo când au intrat în vigoare Îndrumările pentru Conservarea și Utilizarea Permisă a Resurselor.

Annie numește îndrumările ÎCUPR. Sună ca și cum ar scuipa o flegmă când rostește prescurtarea, dar, deși au fântâna astupată, tot sunt norocoși. Nu ca Spanish Oaks, Antelope Valley sau River Reaches – locuri scumpe, în care locuitorii au avut drepturi de folosire a apei clocite, dar s-au făcut praf, cu sau fără bani, când Las Vegas și L.A. au preluat controlul. Pe lângă asta, ei n-au fost nevoiți să scape din centrul orașului când Proiectul Central Arizona a fost oprit, iar apeductele făcute zob, atunci când Arizona a refuzat să înceteze pomparea apei din Lake Mead.

Turnând apă în jgheabul lui Maggie și privind de jur împrejur, la peticul lui de țărână, la Annie, muncind pe câmp, Lolo își reamintește cât e de norocos. N-a cedat. El și Annie au rămas pe poziție. Ducă-se dracului californienii, n-au decât să-i numească păianjeni de apă. Dacă n-ar fi oameni ca el și Annie, californienii ar rămâne și ei fără apă și-ar fi alungați, ca restul lumii. Iar dacă Lolo mai plantează câte-un tamarix pe ici, pe colo, și-o merită cu vârf și-ndesat, după cât rău au făcut tuturor.

Odată ce-a terminat cu Maggie, Lolo intră în casă și bea și el din urna cu filtru. Apa e rece în umbrele clădirii de chirpici. Grinzi de ienupăr atârnă joase deasupra capului. Se așază și conectează camera AGR la panoul solar apărut ca o crustă pe acoperiș. Lumina pâlpâie gălbui. Lolo merge să mai aducă apă. E obișnuit să-i fie sete, dar, dintr-un motiv anume, azi nu și-o poate astâmpăra. Mama Secetă îl strânge cu gheara de gât.

Annie intră, se șterge pe frunte cu un braț bronzat.

– Nu bea prea multă apă, îl roagă. N-am putut să pompez. E plin de soldați primprejur.

– Ce naiba caută aici? Nici măcar n-am deschis încă ecluzele.

– Au zis că te caută pe tine.

Lolo e gata să scape cana din mâini.

Au aflat.

Au aflat că replantează tamarix. Știu că separă și plantează ciorchini de rădăcini. Că târăște după el bucăți mari de tamarix sănătos în susul și-n josul râului. Cu o săptămână înainte, și-a încărcat cererea pentru tamarixul din canion – cel mai mare desiș al lui de până acum –, care valora peste un milion de litri de recompensă în apă. Iar acum soldații îi bat la ușă.

Lolo se străpânește să nu-i tremure mâna când lasă cana jos.

– Au spus de ce?

Se miră că nu-l trădează vocea.

– Doar că vor să stea de vorbă cu tine. Annie face o mică pauză. Au venit cu un Humvee. Și cu arme.

Lolo închide ochii. Se forțează să inspire adânc.

– Întotdeauna au arme. Probabil că nu-i nimic important.

– Mi-au adus aminte de Lake Havasu. Când ne-au alungat. Când au închis instalația de epurare a apei și toată lumea a încercat să dea foc Agenției de Administrare Teritorială.

– Probabil că nu-i nimic important.

Dintr-odată, îi pare bine că nu i-a povestit despre șmecheria lui cu tamarixul. N-o pot pedepsi și pe Annie. Câte milioane de litri a furat? Cu sutele. Sigur o să-l înhațe. O să-l pună într-un echipaj de lucru la Pai și-o să-l condamne să lucreze acolo toată viața, ca să-și plătească datoria în apă. A replantat sute, poate mii de arbori, amestecându-i așa cum amestecă un trișor cărțile pe masa de pocher, mutându-i de pe-un mal pe altul, omorându-i din nou și din nou și trimițându-și întotdeauna „dovezile".

– Probabil că nu-i nimic important, repetă el.

– Așa au zis și locuitorii din Havasu.

Lolo arată spre peticul lor de pământ proaspăt arat. Soarele bate cu putere pe bucățica lor de pământ.

– Nu merităm noi atât efort din partea lor. Zâmbește forțat. S-ar putea să fie vorba de teroriștii ăia ecologici care au încercat să

arunce Paiul în aer. Se bănuiește că unii au fugit în direcția asta. Cred că asta e.

Annie scutură din cap, deloc convinsă.

– Nu știu... Ar fi putut să mă întrebe despre ei pe mine, tot așa de bine cum te vor întreba pe tine.

– Da, dar eu străbat distanțe mari. Văd o mulțime de lucruri. Fac pariu că de-asta vor să discute cu mine. Îi caută pe ecoteroriștii ăia.

– Da, s-ar putea să ai dreptate. Asta trebuie să fie. Încuviințează încet din cap, încercând să se convingă singură. Ecoteroriștii ăia... ce fac ei n-are nicio noimă. Oamenii n-au destulă apă, și ei vor să dea fluviul peștilor și păsărilor.

Lolo dă din cap și zâmbește cu gura până la urechi.

– Da, e-o prostie.

Dar deodată începe să-i privească pe ecoteroriști cu un sentiment apropiat de dragostea frățească. Californienii sunt de acum și pe urmele lui.

Lolo nu doarme toată noaptea. Instinctul îl îndeamnă să fugă, dar inima nu-l lasă nici să-i spună adevărul lui Annie, nici s-o părăsească. Pleacă de dimineață la vânătoare de tamarix, dar nu face nicio brânză. Nu taie nici măcar un pâlc toată ziua. Se gândește să se sinucidă cu pușca de vânătoare, dar i se face frică văzând țeava dublă în gură. Mai bine viu și fugar, decât mort. Într-un sfârșit, holbându-se la țevi, își dă seama că trebuie să-i spună lui Annie adevărul, să-i spună că fură apă de ani buni și că trebuie să fugă în nord. Poate că va veni cu el. Poate că va vedea și ea că așa e rațional. Vor fugi împreună. Măcar atât. În niciun caz n-o să-i lase pe ticăloșii ăia să-l azvârle într-un lagăr de muncă pentru tot restul vieții.

Dar soldații îl așteaptă deja când se întoarce. Stau ghemuiți în umbra Humvee-ului, pălăvrăgind. Când Lolo ajunge în vârful dealului, unul din ei îl bate pe umăr pe celălalt și-l arată cu degetul. Se ridică amândoi. Annie e din nou pe câmp, răsucind țărâna. Nu știe ce urmează să se

întâmple. Lolo oprește cămila și-i studiază pe soldați. Stau proptiți de camion și-l studiază la rândul lor.

Dintr-odată, Lolo își vede viitorul. I se derulează în minte așa cum se derulează un film pe ecran, clar precum cerul albastru. Duce mâna la armă. Așa cum e așezată în lateralul cămilei, soldații n-o pot vedea. O ține pe Maggie în aceeași poziție și așa coboară cu ea panta.

Soldații vin agale spre el. În spatele camionului e montată o mitralieră, iar ei cară amândoi arme de asalt pe umeri. Poartă echipament complet antiglonț, sunt roșii la față și înfierbântați. Lolo coboară încet. Va trebui să-i nimerească pe amândoi în față. Sudoarea i se scurge printre omoplați. Își ține palma lunecoasă pe patul armei.

Soldații își păstrează calmul. Își lasă armele pe umăr și-l lasă pe Lolo să se apropie. Unul îi zâmbește cu gura până la urechi. Are în jur de 40 de ani și e bronzat. A stat mult pe-afară în ultimul timp, dacă e așa de ars de soare. Celălalt ridică o mână și rostește:

– Salutare, Lolo.

Lolo e atât de surprins, încât ia mâna de pe pușcă.

– Hale?

Îl recunoaște pe soldat. Au crescut împreună. Au jucat fotbal împreună acum un milion de ani, când terenurile de fotbal mai erau încă din iarbă verde și aspersoarele împrospătau aerul. Hale. Hale Perkins. Lolo se încruntă. Nu-l poate împușca pe Hale.

– Deci tot aici ești?

– Ce dracu' faci în uniforma aia? Ai trecut de partea californienilor?

Hale se strâmbă și arată spre peticele cusute pe uniformă: Garda Națională Utah.

Lolo se mai încruntă o dată. Garda Națională Utah. Garda Națională Colorado. Garda Națională Arizona. Sunt toate o apă și-un pământ. Nu este niciun membru al „Gărzii Naționale" care să nu fie un mercenar din alt stat. Majoritatea soldaților locali și-au dat demisia cu multă vreme în urmă, sătui până-n gât să-și alunge rudele și prietenii de pe proprietățile lor, sătui să facă schimb de împușcături cu oamenii care nu voiau decât să rămână în casele lor. Așadar, chiar dacă există

o Gardă Națională Colorado, Arizona sau Utah, în uniformele acelea, cu echipamentul lor scump de vedere pe timp de noapte, cu elicopterele nou-nouțe zburând deasupra meandrelor fluviului, tot californieni se ascund.

Și mai erau și cei ca Hale.

Lolo îl ține minte ca pe-un tip de treabă. Își aduce aminte cum au furat într-o noapte un butoi cu bere din spatele Clubului Elanilor.

– Îți place Programul de Asistență Suplimentară? Se uită la celălalt soldat. Chiar funcționează în cazul tău? Californienii te ajută mult?

Hale îl imploră din ochi să fie înțelegător.

– Termină, Lolo. Eu nu sunt ca tine. Am familie de care trebuie să mă îngrijesc. Dacă mai stau un an în gardă, le dau voie lui Shannon și copiilor să se stabilească undeva în afara Californiei.

– Ți-au făcut și piscină în curtea din spate?

– Știi că nu merge așa. Și acolo apa e tot pe sponci.

Lolo vrea să-l mai ia în zeflemea, dar nu prea are chef. O parte din el se întreabă dacă Hale e pur și simplu deștept. La început, când California a început să câștige procesele legate de apă și să închidă orașe, locuitorii dezrădăcinați urmau cursul fluviului până în California. N-a trecut mult și birocrații și-au dat seama de ce se întâmplă, dar până la urmă cineva priceput la cifre a făcut toate socotelile și a înțeles că a primi

oamenii cu tot cu apa lor nu punea capăt crizei de apă. Așa au apărut gardurile împotriva imigranților.

Dar oamenii ca Hale încă pot trece de ele.

– Și ce vrei de la mine?

Lolo se întreabă de ce nu l-au smuls deja de pe Maggie și nu-l târăsc după ei, dar e dispus să meargă cu șarada până la capăt. Soldatul celălalt rânjește.

– Poate că am venit numai ca să vedem cum trăiesc păianjenii de apă.

Lolo își mută privirea spre el. Pe ăsta l-ar putea împușca. Duce din nou mâna la armă.

– AGR îmi reglează poarta ecluzei. Voi n-aveți niciun motiv să fiți aici.

– Erau niște semne pe ea. Niște semne mari, zice californianul.

Lolo zâmbește încordat. Știe la ce semne se referă. Le-a făcut cu cinci chei diferite când, obsedat de o idee, a încercat să dezmembreze întreaga aparatură. Până la urmă, a renunțat să desfacă șuruburile și s-a apucat să lovească pur și simplu poarta de oțel, în vreme ce i se ofileau plantele. După aceea, s-a dat bătut și a cărat apă pentru plante cu găleata. Dar crestăturile și tăieturile sunt încă acolo, amintindu-i de o perioadă de nebunie.

– Încă funcționează, nu?

Hale îi face semn tovarășului său să tacă.

– Da, funcționează. Nu de asta am venit.

– Atunci ce vreți? Doar n-ați bătut atâta drum cu mitraliera după voi numai ca să vorbim despre urmele din poarta mea.

Hale oftează descumpănit, încercând să fie rezonabil:

– Nu vrei să te dai jos de pe cămila aia afurisită, ca să putem sta de vorbă?

Lolo îi examinează pe cei doi soldați, socotindu-și șansele la sol.

– Rahat... scuipă el. Bine. Fac cum zici tu. Annie n-a știut nimic despre asta. N-o implica și pe ea. Numai eu am fost de vină.

Hale se încruntă, nedumerit.

– Ce tot spui acolo?

– Nu mă arestați?

Californianul și Hale se pun pe râs.

– De ce? Că ai luat câteva găleți cu apă din fluviu? Că probabil ai un rezervor ilegal ascuns pe-aici, pe undeva? Alte râsete. Voi, păianjenii de apă, sunteți toți la fel. Credeți că n-am aflat despre toate porcăriile astea?

Hale se uită urât la californian, apoi își întoarce iar privirea spre Lolo.

– Nu, n-am venit să te arestăm. Ai auzit de Pai?

– Da.

Lolo răspunde calm, dar în sinea lui zâmbește. I s-a luat o piatră de pe inimă. N-au aflat. Nu știu absolut nimic. A fost un plan reușit de la început și funcționează și acum. Lolo își controlează expresia feței ca să-și ascundă bucuria și încearcă să asculte ce-i spune Hale, dar nu poate, sare în sus și-n jos și scoate sunete nearticulate, ca o maimuță. N-au aflat...

– Stai puțin. Lolo ridică mâna. Ce-ai zis?

– California nu mai oferă recompense în apă. S-au construit destule secții în Pai și nu mai au nevoie de program. Au împrejmuit jumătate din fluviu. Au făcut o înțelegere cu Departamentul Resurselor Naturale ca să-și folosească bugetul numai pentru a preveni infiltrarea și evaporarea. De-acolo vin toate beneficiile importante. Programul recompenselor în apă se închide. Îmi pare rău, Lolo, adaugă după o mică pauză.

Lolo se încruntă.

– Dar tamarixul rămâne tamarix. De ce să absoarbă apa arbuștii ăia nenorociți? Dacă tai un tamarix și californianului nu-i trebuie apa, aș putea s-o iau eu. Ar putea s-o folosească o grămadă de oameni.

Hale îl privește compătimitor.

– Noi nu facem regulile, doar le aplicăm. Datoria mea e să te anunț că poarta ecluzei tale nu se va mai deschide anul viitor. Poți să vânezi tamarix, dar nu mai are niciun rost. Își plimbă privirea de jur împrejurul terenului, apoi scutură din umeri. Oricum, peste încă doi ani, au de gând să pună conducte pe toată porțiunea asta. N-o să mai rămână nici urmă de tamarix.

– Și mie ce-mi rămâne de făcut?

– California și AGR îți oferă bani anticipat. Hale scoase un carnet din vesta antiglonț și-l deschide. Ca să mai reducă șocul. Paginile

carnetului fâlfâie în vântul fierbinte. Hale le apasă cu degetul mare și scoate un stilou din alt buzunar al vestei. Scrie ceva pe carnet, pe urmă rupe un cec perforat. Nu-i un târg de lepădat.

Lolo ia hârtia.

– Cinci sute de dolari?

Hale scutură trist din umeri.

– Atât se oferă. Acelea sunt numai codurile. Trebuie să confirmi on-line. Folosește-ți telefonul cu cameră AGR. Banii o să ți-i trimită la ce bancă vrei. Sau ți-i păstrează până când te stabilești într-un oraș și vrei să-i retragi. Poți s-o faci de la orice Birou de Administrare Teritorială. Dar trebuie să confirmi înainte de 15 aprilie. Atunci AGR o să trimită pe cineva să-ți închidă poarta înainte de-a începe sezonul.

– Cinci sute de dolari?

– E destul ca să ajungi în nord. E mai mult decât vor oferi anul viitor.

– Dar ăsta e terenul meu.

– Nu e, câtă vreme stă printre noi Mama Secetă. Îmi pare rău, Lolo.

– Seceta s-ar putea sfârși oricând. De ce nu ne mai pot lăsa câțiva ani? S-ar putea termina oricând.

Dar nici el nu crede ce spune. Cu zece ani în urmă, poate că ar fi crezut. Acum însă, nu. Mama Secetă are de gând să mai zăbovească. Lolo strânge la piept cecul cu codurile scrise pe el.

La câteva sute de metri distanță, fluviul curge spre California.

Traducere de ANTUZA GENESCU

PAOLO BACIGALUPI, *The Tamarisk Hunter*, 2006

CONCURS

NUME DE COD: ANTICIPAȚIA 2014

Cinci autori au intrat în finala primei etape a concursului nostru:
Milena Unciuleanu, Felix Tzele, Laurențiu Badea,
Mihai Alexandru Dincă, Maurice Q. Thud.
Felicitări tuturor și succes mai departe.

Juriul va decide în curând cine va fi câștigătorul primei etape.
Rezultatele lunii mai vor fi anunțate în numărul viitor.

Așadar, participați la concursul nostru și vă vom ajuta, pentru început,
să fiți cunoscuți, iar apoi, chiar celebri. Totul depinde de voi.

De voi și de poveștile voastre uimitoare.

Mult succes!

echilibru

oliviu crâznic

– ADUCEȚI-I ÎNĂUNTRU!... PORUNCI LORDUL, RIDICÂNDU-SE în picioare.

Peter Harvard se încruntă imperceptibil. Atitudinea angajatorului său luase o turnură dominatoare, care risca să dezechilibreze întâlnirea orchestrată cu grijă. Desigur, se aștepta la asta. Ultimele știri erau de natură să îl încurajeze pe reprezentantul Dinastiei Shakespeare, odată ce se confirmase moartea a doi dintre dușmanii săi și zvonurile erau contradictorii cu privire la ceilalți. În mod cert, Dinastia Ice pierduse controlul situației, și lordul Juliet Shakespeare vedea acum o restaurare aproape sigură, acolo unde înainte nu erau decât planuri și umbre.

Dar siguranța de sine duce la aroganță și aroganța aduce greșeli, iar lui Peter Harvard nu îi plăceau greșelile.

Nu când era el de față.

Gărzile dădură la o parte ușile uriașe de metal lambrisat, trăgându-și cu mișcări repezite pe chipuri vizierele din sticlă umedă, pentru a-și proteja figurile de vântul aspru, tăios, al zonei de munte în care ridicaseră cazemata. La altitudinea asta, până și khazugii țepoși urcau greu, viețuind mai mult în șanțurile de piatră. Însă clădirea fusese întărită suficient, în ciuda înfățișării dezolante; singura încăpere era neprietenoasă și conținea doar strictul necesar, fiind înjghebată în pripă exact pe considerentul siguranței în detrimentul celui al luxului. În plus, numărul mare al soldaților aflați înăuntru nu permitea existența prea multor obiecte de uz curent, și nici transportul acestora nu ar fi meritat efortul.

Practic, era o clădire temporară clasică pentru vremurile de război, destinată a fi utilizată doar pentru scurtă vreme sub oblăduirea vigilentă a Conciliului.

În fața jilțului de comandă ornamentat cu fier cald, lordul Juliet stătea semeț cu mâinile în șolduri și cu un zâmbet neplăcut pe buze, cu

cagula de catifea neagră securizată coborâtă neglijent într-o parte și plasa de metal lăsată peste costumul de cauciuc mulat, decorat cu porțiuni de mătase întunecată în zona pieptului, pe umeri ca și pe coapse. Capa protectoare scurtă, întărită cu oțel obișnuit, i se deschidea în spate sugerând două aripi de dimensiuni reduse, amintind, cui uita, că lorzii Shakespeare descindeau din arhangheli.

Sau cel puțin așa susțineau.

Așezată pe jilț la îndemână, în adâncitura concepută special, se afla o archebuză cu flăcări albe, al cărei acumulator arăta că era aproape plină.

Peter Harvard oftă. Raportul său către Conciliu nu avea să sune deloc bine.

Muntenii intrară, în vreme ce oamenii lordului se grăbeau să ferece porțile în urma lor, atenuând șuierul vântului. Curentul de aer central putea să omoare oameni, se spunea, sau în orice caz putea să te taie până la os. Deși nu credea, Peter Harvard auzise povești despre soldați care o luaseră la fugă când *mareen*-ul bătea printre stânci și pe care suflul acestuia îi decapitase. Însă *credea* că vântul te putea răni, fie el *mareen* sau *atustru*, și nu avea nevoie de o dovadă mai bună decât chipurile muntenilor, acoperite cu cicatrici care sângerau. Singura fără răni era femeia – dar ea purta tras peste cap un plastic subțire și translucid, legat la gât cu o curelușă de piele roșie cu fundă, semn că până și oamenii aceștia sălbăticiți căutau să păstreze frumusețea intactă.

Fără să vrea, conciliatorul își lăsă ochii de un albastru-aprins asupra muntencei.

Fără să atingă perfecțiunea terranelor din Clasele Superioare, Belle-Nuit Dreaming reușea să fie periculos de atrăgătoare. Avea, poate, douăzeci și șase de ani. Părul brun, lung, îi curgea lins pe umeri de sub plasticul delicat care îi acoperea capul în întregime, iar ochii îi erau verzi și buzele pline și conturate cu negru. De altfel tot machiajul îi era de culoarea îngrijorătoare a umbrei, contrastând cu pielea ca laptele; trupul îi era învelit într-un costum din piele albă de *velină*, urmându-i liniile corpului și făcând-o să arate aproape dezbrăcată, ca o sfidare la adresa

patricienelor care nu purtau haine datorită superiorității lor. Mâinile fine aveau mănuși solide deși croite cu gust, lăsând la vedere unghiile lungi, ascuțite și vopsite în culoarea turcoazului. La brâu purta o centură lată cu catarama având însemnele Dinastiei pe care o slujea și un jungher curbat de oțel, neîntărit energetic, fără teacă. De altfel, niciunul dintre nou-veniți nu părea să aibă arme moderne, și Peter Harvard observă la unul din ei un obiect ce semăna cu vechile *revolvere*, dacă era posibil așa ceva. Înălțimea femeii depășea standardul cu câteva unități bune, fiind totuși mai scundă decât fetele întâlnite de Peter la Curte și chiar decât cele de la Conciliu. Și nu era atât de subțire, chiar dacă silueta îi era extrem de plăcută și formele bine evidențiate, parcă totuși arătând o idee mai atletică și mai puțin gingașă. Privirea îi era rece și goală, dar expresia inteligentă, amintind de un animal de pradă silit să intre într-o arenă de circ.

Peter Harvard se înfioră. Tânăra era fără îndoială un mare pericol.

Însă nu ea era esențială aici, și o știa, așa că își desprinse privirea din ochii verzi care i-o susținuseră netulburați, și îi evaluă în grabă pe ceilalți, munteni mohorâți și cu haine groase și rezistente, închise la culoare, oameni destul de asemănători între ei, cu figurile pline de o evidentă nemulțumire: Robert Brennemore, călătorul cu plete blond-închis; Baldor Heffes, mânuitorul de lame, cu cicatricea *vie* pulsându-i regulat pe față, deschizându-se și închizându-se ritmic ca o floare roșie plină de puroiul gălbui; Pelliran Fyte, fostul căpitan al Corpului Defensiv Șase; și, în fine, cel care conta *într-adevăr*.

Peter Harvard se uită la Jeremy Ice.

Moștenitorul de drept pe linie masculină al *thronului*, singurul rămas viu după uciderea lui Geoffrey și Gareth, semăna izbitor cu Belle-Nuit, ceea ce îl făcu pe Peter să se întrebe dacă testele ADN nu fuseseră false. Dar nu se putea gândi la niciun motiv pentru măsluirea acestora; chiar dacă femeia ar fi fost o Ice prin naștere, nu ar fi deținut niciun fel de drepturi de revendicare, fiind o bastardă de sex feminin. În plus, shakespearienii și Lorzii Estici verificaseră și ei rezultatele – nu exista nicio legătură de rudenie între Belle-Nuit și Tiranul Aaron Netrebnicul, iar Jeremy era fără îndoială fiul lui Shelley Golden, tot așa cum era și al augustului ei soț. Alungă gândul, pentru moment, îngropând ciudățenia la coincidențe și studiind concentrat pletele negre, linse și rare ale bărbatului, alunecând neîngrijite pe fața-i albă și căzând neglijente în ochii verzi și distanți. Lat în umeri, bine făcut, cu proporții corecte, nu atât de fin ca un aristocrat *adevărat* (pe lângă traiul printre munteni, constituția îi fusese desigur afectată de faptul că nu urmase Pregătirea decât până la o anumită vârstă, și nici până atunci nu *pontase* decât la anumite secțiuni), dar musculos și cu mișcări precise de prădător, mișcări totodată *perfect* stăpânite, Jeremy Ice era o amenințare vie, un pericol pe două picioare pe care Dinastia Ice îl ascunsese rușinată în munți, până când ultimul dintre ei căzuse, și acum el, Peter Harvard, îl scosese din nou la iveală, cu orice risc, pentru că asta fusese angajat să facă, pentru că asta era meseria lui de conciliator, pentru că ăsta era Destinul.

Grupul muntenilor înaintă printre shakespearienii care se dădeau murmurând la o parte, până Jeremy se opri în fața jilțului de comandă al lordului Juliet. Dynastul privi de sus către el, dominându-l cu privirea disprețuitoare și neagră de la înălțimea celor câteva trepte mobile care i se scurgeau la picioare.

Întâlnirea începea cu adevărat *rău*.

– Deci, tu erai, zise cu obrăznicie lord Juliet.

Bine ai venit, Jeremy Ice, era formula pe care Peter și Juliet Shakespeare o conveniseră pentru întâlnire. Un fior neplăcut îi străbătu conciliatorului coloana vertebrală. Dacă *dynastul* nu se ținea de scenariu, și nu părea să se țină, medierea putea da greș.

Ceea ce ar fi fost cum nu se poate mai grav pentru Peter.

Tușind scurt, interveni:

– Jeremy din Dinastia Ice, lordul meu. Și oamenii săi de încredere. După cum prea bine știți, s-au disociat de Aaron Netrebnicul cu ani în urmă, și niciuna dintre acțiunile lor nu i-a sprijinit pe Gareth sau pe Geoffrey. În fapt, totul a arătat o lipsă totală de aprobare a operațiunilor moștenitorilor Tiranului, izolarea autoimpusă a prințului Jeremy dovedind că el e făcut din cu totul alt aluat decât ceilalți nobili ai Dinastiei lui.

– Asta văd și eu, râse batjocoritor Juliet, și Jeremy Ice clipi repede, de două ori, făcându-l pe Peter să simtă, iarăși, spaimă.

– Este, într-adevăr, evident, încercă în grabă conciliatorul să repare cât de cât jignirea ostentativă, transformând-o în simplă constatare. Jeremy Ice și cei loiali lui au ales un stil diferit de viață, departe de Curte și de cei pe care îi disprețuiau, văzându-și de treburile lor în așteptarea unor vremuri mai bune. În felul acesta...

– Cred că mă descurc singur, mulțumesc, i-o tăie Juliet scurt, strâmbându-se către el și fulgerându-l cu ochii ca smoala. Peter tăcu, pentru că lordul avea în încăpere trei sute șaizeci și doi de oameni, dar știu deja că îl pierduse pe shakespearian de sub control și singura lui speranță era munteanul.

Jeremy Ice vorbi atunci și el.

– Eu sunt Jeremy Ice, Shakespeare. Ce vrei de la noi?...

Vocea nu îi era obraznică sau semeață, mai degrabă rece și lipsită de chef. Nici măcar nu își rostise titlul, și nici nu subliniase apartenența dinastică. Peter Harvard se încordă. Din fericire pentru el – și din fericire pentru munteni, desigur – fiul cel mare al lui Aaron Netrebnicul părea să priceapă prea bine că Juliet nu trebuia stârnit. Nu în condițiile astea. Dar părea totodată că nici nu avea de gând să se umilească în fața lui.

Se putea mai rău, dar deocamdată totul era pe muchie.

Lord Juliet se uită la oponentul său. Peter știa ce gândește. În mod evident, alianța cu ultimul Ice nu îi mai părea acum atât de necesară cât îi păruse azi-dimineață, și o considera *mult* mai puțin promițătoare odată ce realizase cât de puțini și de primitivi erau de fapt muntenii.

Se așteptase la o armată secretă, antrenată și organizată în munți de un prinț răzbunător, cu nave și bani și resurse obținute din jafuri, alianțe secrete și tâlhării, și conciliatorul îi găsise și îi adusese o mână de traficanți de capre. Dar nu era mai puțin adevărat că Ice era acum deținătoarea legitimă a *thronului*, și fără o alianță cu un reprezentant dinastic shakespearianul nu avea să fie recunoscut nici de Marte, nici de Lumile Aliate, nici de Lorzii Estici. Trebuia să îl pună pe amărâtul ăsta pe *thron*, cel puțin pentru o vreme – cel puțin până va avea *codurile*. După aia, va vedea el ce mai e de făcut.

Își îmblânzi puțin vocea, nu fără mare efort. Spre bucuria și ușurarea lui Peter.

– Sunt lord Juliet Shakespeare, după cum știi, reprezentantul legitim al Dinastiei mele, și am venit să îți propun o alianță în numele Ei. Presupun că știi care este situația. (De fapt, Juliet era convins că munteanul habar nu are – omul nu arăta să fie *deloc* la curent cu ultimele știri, arăta ca unul ieșit din Peșteri.) Să recapitulăm, *totuși*. Fratele tău Geoffrey e mort, la fel și Gareth Ice, soțul surorii tale. Mezina Dinastiei, Ermengaarde Eyes, a trădat și a trecut de partea *Invadatorului* – ăsta e Herbert Flood, și e amantul ei. Oricum ea nu avea cine știe ce drepturi, ca descendentă feminină, și se spune că a fost amestecată în cele două crime – o să îi pregătim un proces cât de curând. De partea lui Ermengaarde și Flood se află majoritatea Lorzilor Estici și la început s-au aflat și morzii, datorită tâmpeniilor făcute de Gareth, dar brutele le-au scăpat acum de sub control și s-au răzvrătit contra lor, pentru că au prins gustul sângelui. Ultimele știri care mi-au parvenit indică însă că în momentul de față Ermengaarde și Flood nu sunt de găsit pe Terra – unii zic că au fost prinși pe Marte, că sunt morți sau că au fugit, și nici nu îmi pasă –, iar Lordul Controlor Temporar Seram Kaalon se zbate într-o ofensivă fără speranță contra morzilor furibunzi, în vreme ce *thronul* așteaptă liber.

Făcu o pauză, încercând să vadă dacă celălalt a înțeles cât de cât ce i s-a comunicat, și privirea îi era suspicioasă. Peter nu văzu la Jeremy vreun semn de mirare sau de interes, dar nici nu se aștepta să vadă.

Poate că munteanul nu era la curent cu *toate* astea, dar nu era nici *complet* străin de evenimente. Conciliatorul știa că „traficanții de capre" aveau iscoade destul de bune, și chiar dacă evitau contactul cu zonele aglomerate, nu erau rupți de realitate defel. Dar lord Juliet nu părea să înțeleagă asta, și tensiunea îi reapăru lui Peter în oase, căci toată negocierea mergea pe un drum greșit.

Cu toate riscurile, se gândi să intervină din nou.

Jeremy vorbi însă înaintea lui.

– Cunosc problema, spuse moale. Și te întreb iarăși, ce dorești de la noi?...

Juliet Shakespeare pufni nerăbdător către el.

– Ce aș putea *dori*?... Chiar dacă iau *thronul* acum, nu voi fi recunoscut, dar mai ales, nu am *comenzile*. Doar tu sau Ermengaarde mi le-ați putea furniza. Și nu am nicio încredere în nemernica aia mică. Pe de altă parte, știu că nu vei ceda codurile, căci, dacă ai fi fost dispus, ai fi făcut-o deja – puteai să le vinzi foarte bine cu ani în urmă. Ți-ai lăsat familia în pace pentru că erai prea slab ca să poți face ceva, și ei te-au lăsat în pace din aceleași motive. Dar acum situația s-a schimbat. Aliază-te cu mine – putem instaura o Dinastie Shakespeare – Ice, cu tine la *comenzi* și cu mine Lord Controlor sau invers. Nu ai descendenți și chiar dacă ai avea, bastarzii nu au dreptul la *coduri*. Deci Dinastia voastră e moartă orice s-ar întâmpla. Singura ta șansă sunt eu, care îți pot oferi ceea ce îți dorești: Tirania și o soție legitimă, aleasă din olimpienele direct înrudite cu mine. *Quid pro quo*. Acum e momentul în care ne putem salva reciproc, luând totodată înapoi ce ne-a furat Aaron amândurora – *thronul*. Chiar dacă va trebui să îl împărțim. Jumătate e mai mult decât nimic.

Umerii lui Peter se relaxară. Discursul lui Juliet era evident mai bun decât sperase. Întâlnirea încă mai putea reuși.

Jeremy Ice își plecă gânditor capul.

– Nu, spuse el moale. N-are rost. O să iau *thronul* singur.

Lord Juliet se holbă cu gura căscată la el, iar sudoarea inundă brusc trupul lui Peter pe sub veston și îi năclăi părul de pe frunte. La asta *chiar* nu se așteptase. Oare munteanul era *nebun*?... Urmat imediat de lord,

Peter Harvard își roti privirea pe chipurile străinilor și nu îi plăcu deloc ce văzu acolo – Belle-Nuit era inexpresivă și calmă și Fyte încruntat, sfidător; Heffes rânjea, iar pe Brennemore părea că îl pufnește *râsul*.

Ce mama dracului se petrece?!...

Încet-încet, uimirea prinse a se șterge de pe fața lordului Shakespeare, lăsând locul furiei sălbatice. Soldații și gărzile începură să mârâie și să se agite, dar deodată unul din ei înjură și se aplecă asupra ecranului de monitorizare fixat pe mânerul jilțului. Încă doi sau trei se apropiară în grabă privind peste umărul acestuia. Dar ceea ce îl sperie *cu adevărat* pe Peter, era seninătatea deplină cu care Jeremy se uita la lord, și la cei trei sute șaizeci și doi de oameni ai lui, și la Peter Harvard, și la toată lumea.

– Ce *spui*, căprarule?!... răcni Juliet Shakespeare, cu fața învinețită de mânie și ură și capa fâlfâindu-i amenințător în spate. Tu nu te uiți naibii în *jur*?!... O să vă facem *carne tocată*!... Le dau dracului de *coduri de thron*, imbecilule, o să ți le scot prin tortură din piele ție sau lu' mucoasa de soră-ta, când mi-o cădea nenorocita în labă!... Puneți mâna, gărzi, pe dobitocul ăsta!...

Dar gărzile nu se mișcară nici una, ci cu fețele palide stăteau încremenite și păreau că ascultă, în vreme ce soldații care se uitaseră pe ecranul jilțului își ridicară figurile albe și ochii goi și îl fixară pe Jeremy.

Odată pierdut în ecourile sălii răcnetul lordului, se făcu brusc liniște de tot, și atunci Peter Harvard putu auzi clar, la rândul lui, un fel de *șuier*.

Distinct. Diferit de al vântului. *Mult* mai puternic.

Sângele îi deveni gheață topită.

Lordul Juliet Shakespeare auzi și el.

Dintr-un salt, dynastul se repezi la ecran, măturând soldații din calea lui și uitând complet de muntean; o blasfemie cumplită îi țâșni printre dinții încleștați când văzu ce indica monitorul.

– Ce sunt *astea*?... icni el, cu ochii zbătându-i-se speriați în orbite.

– *Alea*, răspunse Jeremy Ice, *alea* sunt proiectile. Și sunt trei sute șaizeci și patru.

Involuntar, Peter Harvard privi și el spre ecran, în vreme ce șuierul crescu brusc în intensitate sălbatică, în vreme ce proiectilele citeau

codurile țintelor și pătrundeau în clădire prin pereți, prin fisuri, prin ferestre, prin tavan și prin podele, prin toate locurile rămase insuficient protejate, deoarece clădirea fusese stabilită pentru negocieri și era considerată sigură fiind comunicată Conciliului. Și soldații lordului Shakespeare începură să urle a moarte, și unii încercară disperat și inutil să își smulgă codurile din trup, folosind pumnalele energetice pentru a tăia și desprinde membrele și pielea, pentru a săpa în carnea pulsândă în care erau încrustate literele și cifrele care îi condamnau, dar era deja prea târziu, deoarece țintele fuseseră pe deplin identificate. Și în mijlocul urletelor și al isteriei și al sângelui care țâșnea în fântâni roșii, Peter Harvard Conciliatorul stătea năucit, privind cum cei care îl angajaseră începeau să cadă.

Și a căzut întâi unul și apoi au căzut treizeci și apoi au căzut trei sute, și apoi au căzut toți până când a mai rămas în picioare doar unul.

Și atunci ultimul proiectil explodă în fruntea lordului Juliet Shakespeare, făcându-i creierul terci și transformându-i craniul în schije albe de os care împroșcară, dintr-un capăt în altul, încăperea aflată sub protecția directă și garantată a Conciliului.

Și Peter Harvard nu mai simțea nimic, nici spaimă, nici disperare, nici milă, ci doar o intensă senzație de eșec, de singurul și ultimul și cel mai deplin eșec înregistrat de el vreodată.

Și în mijlocul cazematei colorate în roșu, în mijlocul a trei sute șaizeci și două de cadavre și cu lord Juliet trei sute șaizeci și trei, se mai afla viu, în afara muntenilor, doar Peter Harvard.

Jeremy Ice îl privi plin de interes.

– Tu de ce nu ești mort?... întrebă liniștit munteanul.

Peter clipi descumpănit, neștiind pe moment dacă trebuia să răspundă.

– Ești surd?... insistă Jeremy blând.

Nu era surd. Vorbi.

– Conciliul a renunțat la coduri, Seniore. Acum mai bine de patru ani. Deși nu știe multă lume.

Jeremy Ice fluieră.

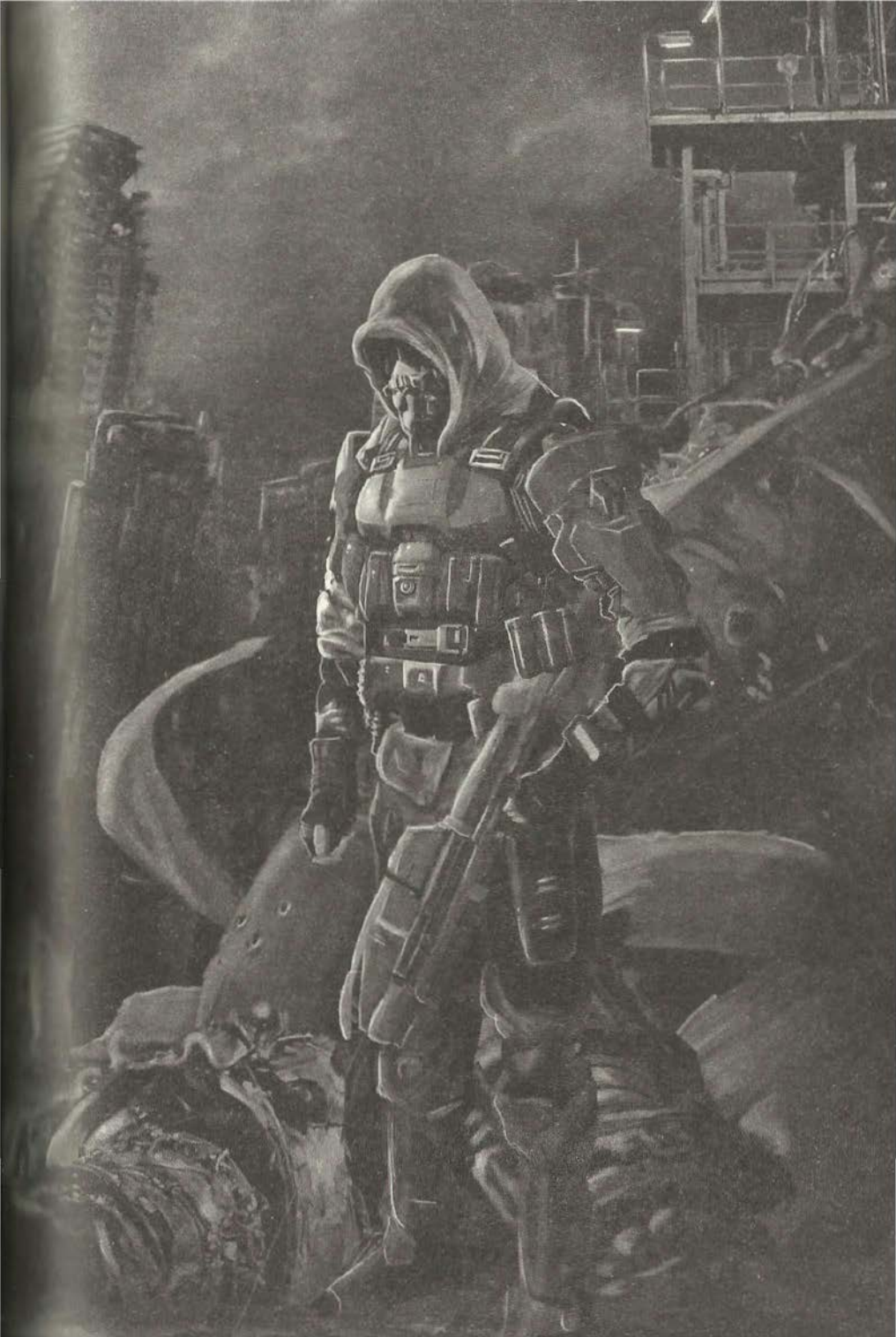

– Înțelept.

Apoi adăugă:

– Probabil că ultimul proiectil l-am setat degeaba.

Peter răspunse mai mult din reflex, cu gândul la obiectul ucigaș care cutreiera acum Terra, căutând un cod de mult șters, într-o misiune veșnică și fără de rost, ca o umbră a concilierii eșuate.

– Probabil.

Ice ridică din umeri:

– E, dacă tot trăiești, poți să pleci. Nu avem, de fapt, nimic cu tine.

– Nu am unde să plec, zise Peter mecanic. Sunt *asimilat*. Dacă concilierea a dat greș, orice cetățean terran sau aliat are dreptul și datoria să îmi ia capul. Recompensa e destul de bună.

Mai spuse:

– Așa e legea.

– Aha, spuse Jeremy privind în altă direcție, deci așa e legea. Am să o schimb în curând. Până atunci, poți rămâne cu mine.

Vis?... Coșmar?... Amândouă?... Cu siguranță, *delir*.

Ar fi trebuit să îi mulțumească, Peter știa, dar nu o putea face. Nu în fața a trei sute șaizeci și trei de cadavre cu creierii împroșcați pe pereți.

Belle-Nuit se mișcă grațios către ecranul de monitorizare. Cu mâna înmănușată, șterse sigur și rapid lichidul stacojiu amestecat cu bucăți de carne și os care împiedica citirea informației de pe extensia jiltului, și își plimbă grăbită unghiile lungi peste comenzile încrustate, căutând ceva. Harvard putu auzi clar cifrul shakespearian cedând sub îndemânarea muntencei.

– Se confirmă, spuse ea către Ice după două sau trei unități temporale în care extrăsese date de pe ecran, zvonurile sunt cu siguranță *adevărate*. Marte și Lumile Terrei au recunoscut Dinastia Floodeyes, iar Ermengaarde a predat o parte din coduri direct lui Flood ca acesta să poată controla *thronul*. Merumna a fost recucerită și morzii împinși către Sud. Dragul meu, surioara ta ne conduce.

Jeremy Ice zâmbi din colțul gurii.

– Las-o să ne conducă, pe moment. Oh, surioară scumpă, completă el privind în gol și părând a-și vorbi sieși, mulțumesc pentru *toate*. M-ai scăpat de soțul tău și de frățior, iar acuma mă scapi de morzi. Sper să îi razi pe toți, până la unul – niciodată nu mi-au plăcut *străinii*. Instalează-ți tu bine pe *thron* iubițelul, draga mea, instalează-l și *așteptați*. Pentru că, surioară, nu avea grijă – *sosesc!*...

Și zâmbetul lui Jeremy din Dinastia Ice deveni mai larg, iar Peter Harvard se holbă la el, înțelegând îngrozit ceea ce tocmai se întâmplase, ceea ce tocmai avea din nou Terra sfâșiată de război și înecată în oroare, flăcări și moarte. După *atâta* vreme, se ivise în sfârșit un adversar *real*, capabil să îi facă față Ermengaardei, aducând în Lumile Alianței ceea ce de la moartea lui Aaron lipsea și conciliatorii căutau disperați – *echilibrul*.

În picioare în mijlocul celor trei sute șaizeci și trei de cadavre, Peter Harvard mai înțelese exact și ce *acel* echilibru însemna, și începu să vomite.

Notă asupra elementelor cunoscute cu privire la Conciliu și conciliatori (întocmită de profesorul emerit Arheld Vemmen, specialist în Istoria relațiilor marto-terrane, data standard 443):

„Odată cu adoptarea de către Alianță a modului de organizare aristocratic, vechiul Ordin al Barristerilor și-a încetat existența, devenind în fond inutil. O acuzație adusă de un Senior era considerată din start a fi cu totul adevărată, astfel încât apărarea celui acuzat nu putea constitui altceva decât o jignire impardonabilă. Iar dacă doi Seniori se acuzau reciproc, în mod cert undeva se afla o neînțelegere, și nu nedreptate sau minciună. În aceste condiții, a apărut pe Lumile Terrei Clasa Conciliatorilor aflată sub administrarea Conciliului (data standard 020), înființată și condusă după model barristerian în măsura în care principiile respective mai corespundeau realităților perioadei. Alternativ, pe Marte s-a păstrat Divizia Avocaților Militari, destul de fidelă vechii organizări, însă asupra acestela vom reveni cu altă ocazie. Conciliul a devenit repede o instituție de încredere și de bază,

extrem de puternică (avea până și nave proprii), cu rolul de a obține iertarea sau diminuarea pedepsei acuzatului de către Senior, atunci când acest act ar fi adus Seniorului respectiv unul sau mai multe avantaje. În cazul Conflictelor Senioriale, ideea centrală era identificarea neînțelegerii sau împăcarea, când aceasta din urmă ar fi adus beneficii ambilor participanți conflictuali. Datorită taxelor uriașe care se plăteau Conciliului și a antrenamentului special pe care îl primeau membrii, eșecul era de neconceput, iar sancțiunile în astfel de cazuri erau foarte drastice – conciliatorii erau asimilați concilierii și împărtășeau soarta acesteia, ca parte integrantă a ei. Până la moartea lui Aaron Netrebnicul, respectul arătat de Seniori Conciliului a fost unul neîntrerupt, și probabil așa ar fi rămas lucrurile și în continuare, dacă situația tragică de pe Terra din timpul rebeliunii morzilor și a luptelor interne din Dinastia conducătoare, presată totodată și de rivalii din jur, nu ar fi condus la un incident cel puțin straniu și în orice caz nelămurit, pe care îl vom detalia, pe cât ne va fi posibil, în cele ce urmează. La acea vreme, mai mulți conciliatori importanți încercau să desfășoare activități de reluare a cursului firesc al lucrurilor peste tot pe Terra și pe Lumile Alianței, printre acești adepți ai rațiunii aflându-se, după cum menționează arhivele, John Yale, Abraham Cambridge și Peter Harvard, care..."

cronica akasha

george lazăr

PREOTUL își așeză ușor palma dreaptă pe fruntea domnului Victor Comârzan, simțindu-i fierbințeala care putea avea și o altă cauză decât cea provocată de bătălia zadarnică dusă de organism cu cancerul invadator. Cu excepția bolnavului, în rest, în rezervă, era foarte plăcut. Prin geamul larg deschis intrau nestingherite mirosurile primăverii târzii, însoțite de trilurile păsărelelor. Soarele strălucea cu putere, dar încăperea se afla în partea umbrită a clădirii clinicii medicale private în care se găseau. Bolnavul își recăpătă cunoștința și deschise ochii într-unul din tot mai rarele momente de luciditate. Își privi mirat vizitatorul, care se așezase pe scaunul apropiat de patul său, apoi se încruntă când acesta îi spuse cine este.

– Eu sunt părintele Darie. Am venit să-ți fiu alături în aceste momente. Pot să te spovedesc dacă dorești, după care ne putem ruga împreună.

– Părinte... Cât mi-a mai rămas? întrebă, articulând cu greu cuvintele.

Acesta îi zâmbi cu bunătate și-și luă palma de pe fruntea fierbinte a domnului Comârzan, mutând-o pe umărul acestuia. Bolnavul scoase de sub cearșaful cu care era învelit mâna dreaptă, iar preotul clătină din cap când văzu că purta la încheietură un *Last Fellow*. Aparatul, de forma unui ceas de mână, încă avea două din cele zece leduri verzi aprinse. Când durerile provocate de boală deveneau de nesuportat, dincolo de puterea de liniștire a calmantelor, culoarea lor devenea roșie, iar *Last Fellow* își elibera mica încărcătură de chimicale în corpul bolnavului pentru a-i pune capăt suferinței și vieții.

– N-ar trebui să porți asta, fiule. Sinuciderea este un păcat foarte mare. Dumnezeu ne învață că, oricât ne-ar fi de greu, trebuie să ne ducem crucea până la capăt.

Brățara aducătoare de moarte devenise, în ultimul deceniu și după ce începuse comercializarea ei pe scară largă, foarte populară printre

bolnavii aflați în faze terminale, oriunde în lume. Provocase numeroase dezbateri sterile, însă dreptul suferinzilor, cărora medicina modernă nu le putea acorda nicio șansă la o moarte demnă, biruise de această dată. Desigur, principalele biserici condamnaseră în cor atât dispozitivul și pe cei care îl foloseau. La fel făcuseră cu avortul și cu relațiile homosexuale.

– Doare tot mai rău, părinte. Crezi că ar trebui să mă chinuiesc până voi ajunge să ocărăsc numele lui Dumnezeu? Te rog, spune-mi, cât timp mi-a mai rămas?

– Asta doar Dumnezeu o cunoaște.

– Părinte... vreau să știu...

– Medicii cred că chinul tău va înceta cel târziu până la apus, răspunse preotul după o scurtă ezitare.

Pleoapele bolnavului căzură, iar și preotul crezu că și-a pierdut din nou cunoștința. Numai că, după câteva momente, ochii muribundului se deschiseră și-l priviră întrebător.

– Crezi că mai urmează ceva... după... părinte? Că există viața de apoi?

Preotul zâmbi trist și clătină ușor din cap.

– Nu cred, știu sigur. Există viața de apoi.

Domnul Comârzan reuși să ridice puțin capul și, cu un efort, să se salte ceva mai sus pe pernă. Analiză neîncrezător informația, apoi rosti:

– Și cum e acolo? Cu rai și iad, cu îngerași cântând la harfe și diavoli cu furci și cazane cu smoală topită?

– Nu. Raiul și iadul ni le facem noi, aici, pe pământ, îi răspunse preotul. Viața de apoi este altfel.

O vreme se auziră doar piuiturile fine ale diferitelor aparate la care era conectat domnul Comârzan al cărui puls se înviorase. Părintele Darie își împreună palmele și își coborî pleoapele până ce aproape îi acoperiră ochii. Buzele i se mișcau ca într-un film mut pe când spunea rugăciunea; din când în când făcea semnul crucii și își înălța privirea dincolo de tavan, către cerul senin de afară sau poate chiar și mai sus. Un medic sparse liniștea deschizând brusc ușa salonului. Aruncă o privire aparatelor și își notă ceva cu un stylus, pe o tăbliță electronică.

– Aș da oricât să aflu ce mă așteaptă după ce voi muri, rosti într-un târziu domnul Comârzan. Mi-ar fi mult mai ușor.

– Tuturor celor aflați pe patul de moarte le-ar fi mult mai ușor. Trebuie doar să crezi, fiul meu.

– Nu pot să cred, părinte. Cel puțin nu așa cum aș vrea. Sunt un om care toată viața a avut nevoie de dovezi. Mi-am clădit averea nu cu credință în Dumnezeu, ci prin acțiuni concrete. Aș mai fi putut trăi ani buni dacă n-ar fi fost cancerul, iar asta este realitatea, chiar dacă nu îmi place să o accept. Pentru mine credința ar fi să sper că aș mai putea avea zile, nu că voi reînvia pe undeva.

– Chiar e posibilă prelungirea vieții. Și nici măcar nu este chiar atât de greu.

Vorbise medicul care încă mai studia preocupat aparatele ce îl țineau în viață pe domnul Comârzan. Atât bolnavul, cât și părintele Darie se întoarseră mirați spre el. Pe ecusonul atârnat de buzunarul de la piept al halatului scria: dr. primar Cezar Adamescu – oncologie.

– S-a descoperit cumva vreun tratament de care n-am aflat? Mă ofer chiar acum să-l încerc, strigă domnul Comârzan și se săltă în coate. Plătesc! Indiferent cât costă.

Însă doctorul Adamescu clătină din cap și speranța ce se aprinsese în ochii domnului Comârzan se stinse. Se prăbuși epuizat pe perna lui. De pe brățara *Last Fellow*, după ce clipi de câteva ori, se mai stinse un led.

– Cum vă permiteți să dați false speranțe unui pacient aflat în fază terminală? Ce fel de doctor sunteți? se indignă părintele Darie.

– Nu sunt speranțe false. Există o tehnologie. Nu un tratament.

O albină intră bâzâind pe fereastră. Se roti de câteva ori și, neobservând nimic interesant, plecă. Doctorul Adamescu își încheie inspecția aparatelor și se pregăti să iasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ce fel de tehnologie? întrebă bolnavul cu vocea gâtuită de emoție.

– Transfer neural, spuse medicul fluturând neglijent un braț. E o metodă care se folosește de câțiva ani. Au fost salvate până în prezent, cred, câteva mii de persoane aflate în situații ca a dumneavoastră. Încă insuficient pentru a genera o lume. Dar de ajuns pentru a le oferi tuturor

bolnavilor incurabil un mediu perfect în care să-și trăiască anii rămași din viață.

– Nu se poate așa ceva, clătină neîncrezător din cap domnul Comârzan. Aș fi aflat. Ar fi aflat toată lumea.

– Așa cum v-am spus, procedeul este încă experimental. Cred că a apărut câte ceva și în presă despre asta. Metoda a patentat-o *Apple*. Chiar ați crezut că Steve Jobs a așteptat senin să moară de cancer la pancreas? El a fost prima persoană care a trecut în mediul virtual. L-au urmat apoi și alții. Dar, deocamdată, pur și simplu nu suntem pregătiți să facem față avalanșei de cereri de pe întreaga planetă, care au și început să curgă. Însă, pe măsură ce tehnologia va avansa... Oricum, nu mai devreme de un an sau poate chiar doi, vom putea să o oferim tuturor.

– Aș vrea... murmură bolnavul. Aș vrea să știu mai multe despre... această metodă.

Doctorul Adamescu se așează pe marginea patului, la picioarele domnului Comârzan. Îi zâmbi, privindu-l cu simpatie.

– În România această tehnologia este prezentă doar de câteva luni. Asta înseamnă că s-au efectuat doar câteva zeci de transferuri neurale, deocamdată numai de la bolnavi aflați în fază terminală, așa ca dumneavoastră, după ce, în prealabil, și-au dat acceptul, desigur.

– Ce-i aia transfer neural? articulă cu greutate bolnavul.

Preotul își mângâie instinctiv barba cu mâna. Se încruntă, dar nu spuse nimic.

– Oh, e ceva foarte simplu. Și complet nedureros. Vă transferăm conținutul creierului într-un set de procesoare și o memorie artificială. Veți continua să existați în mediul virtual.

– Aha, oftă domnul Comârzan dezamăgit. E ca în filmul ăla, Matrix.

Părintele Darie răsuflă și el ușurat. Bolnavul își pierduse interesul.

– Nu chiar, spuse doctorul Adamescu. De fapt, nu este deloc așa. Acolo oamenii erau interconectați fizic la un computer uriaș, iar acesta genera pentru ei un fel de existență artificială, în care se folosea de false persoane, de fapt programe, care interferau cu persoanele reale. Tehnologia pe care o folosim noi transferă efectiv personalitatea dumneavoastră împreună

cu amintirile – deci se conservă întreaga experiență de viață, în computer. Nimeni nu vă va impune nimic. Vă păstrați neatins liberul-arbitru.

– Adică vreți să-i oferiți o lume fabricată, compusă din zero și unu, concluzionă preotul. O lume de siliciu, lipsită de Dumnezeu.

– Nu se mai folosește siliciul de ceva vreme, precizează doctorul Adamescu. Și nici biții. Acum este era qbiților și a calculatoarelor cuantice, care permit asemenea capacități uriașe de procesare și stocare. Iar dacă tot ați adus vorba, să știți că mulți dintre transferați sunt persoane religioase care și-au păstrat credința și în mediul virtual. Ar fi foarte necăjiți dacă v-ar auzi.

– Vă rog, domnule doctor, încetați cu aberațiile. Îmi spuneți că există calculatoare cu suflet! Este prea de tot.

– Nu există calculatoare cu suflet, admise doctorul Adamescu. N-aș vrea să existe nicio confuzie. Dar există în schimb ființe raționale, oameni care au fost transferați integral în calculatoare. Din acest punct de vedere, dacă există, au fost transferate și sufletele lor.

– Sufletul vine de la Dumnezeu, răspunse convins părintele Darie. El îl dă și la El se întoarce pentru a-i fi judecate faptele săvârșite în vremea cât a purtat veșmântul de țărână.

– Să știți că nu sunt pregătit să susțin o dezbatere teologică în contradicție cu tehnologia pe care o promovăm, spuse ușor exasperat doctorul Adamescu. I-am transferat pe oameni exact așa cum sunt. Cu bune și rele. Le oferim o viață acolo, cu nimic mai puțin adevărată decât cea pe care au avut-o în, așa cum ați spus atât de poetic, veșmânt de carne, parcă. Însă mult mai bună. Ce-i așa de greu de înțeles?

– Blasfemie, lucru satanic, murmură preotul și își făcu în grabă trei cruci mari. Doamne, apără și păzește!

O umbră de interes apăru în ochii domnului Comârzan.

– Și ce presupune acest transfer? Este dureros? Deși, la cât am îndurat... Indiferent cât costă, îmi permit să-l plătesc, dacă...

– Nu doare deloc, v-am mai spus, îl asigură repede doctorul Adamescu. Cum procedeul este încă experimental, nu este trecut în asigurarea medicală. Dar, cu toate acestea, e oferit gratuit. Există o schemă

de subvenții, asigurată de Uniunea Europeană, la care a aderat și statul român. Dacă vreți părerea mea, presupun că au făcut-o deoarece costul transferului neural este mult mai mic decât cel al actualului tratament oncologic la care sunteți supus.

– Parcă spuneați că prin această procedură îmi salvați viața...

– Nu am spus că vă putem salva și actualul trup. Am spus că vă transferăm în interiorul unui supercomputer, precizează doctorul Adamescu. Nu este deloc același lucru.

– Adică mă transformați într-o mână de biți, constată domnul Comârzan.

– Qbiți. Da, însă în acest fel veți continua să trăiți.

– Și trupul meu?

– Se întoarce în pământ, așa cum spune părintele Darie. Veți dobândi în schimb un trup virtual absolut identic, ba chiar ușor îmbunătățit.

Acesta îi aruncă o privire furioasă.

– Adică vreți să-l ucideți. Dar asta este crimă. Voi informa autoritățile despre ceea ce aveți de gând, domnule, că doctor nu vă mai pot spune. Doctorii sunt cei care salvează vieți!

– Exact asta fac și eu, părinte. Iar autoritățile au fost deja anunțate despre acest demers.

Scoase din buzunarul halatului un document împăturit pe care îl desfăcu și i-l întinse preotului. Acesta, neîncrezător, îl citi în grabă, apoi îl lăsă să cadă pe pat și își ascunse fața în palme. Hârtia avea mai multe ștampile de la Ministerul Sănătății Publice care întăreau semnătura unui secretar de stat, dar și un timbru sec, imprimat pe foiță aurie, ca să-i confirme autenticitatea.

– Procesul este invaziv, continuă netulburat doctorul Adamescu. Sarcina electrică a neuronilor este minusculă cu toate că, până la urmă, creierul este mult mai mult decât o baterie de condensatoare electrice miniaturale. Sarcinile electrice ale neuronilor mai apropiați de suprafața creierului le ecranează pe cele ale neuronilor aflați în interior. Așa că citirea o facem de la exterior spre interior. Citindu-le, le descărcăm și încă nu am aflat cum să punem la loc ceea ce am luat. Însă, chiar dacă ar

fi posibil așa ceva, tot n-am putea face rescrierea de teama erorilor care, chiar dacă ar fi infime, ținând seama de numărul imens al celule cerebrale, nu putem ști ce am provoca. S-a teoretizat că astfel de erori sunt posibile numai la o eventuală rescriere, nu și la citire, unde riscul este nul.

– Deci procedura despre care vorbiți ucide pacienții, punctă părintele Darie.

– Cred că termenul corect ar fi că îi extrage din trupul muribund în care sunt închiși fără nicio șansă să se vindece, ripostă doctorul Adamescu.

Domnul Comârzan păru să nu audă această parte a conversației. Sau, dacă o auzi, nu-i stârni niciun interes.

– Este nevoie de operație? Pentru că nu cred să mai suport încă una...

Doctorul Adamescu arătă spre o cască asemănătoare cu cea de motociclist, legată printr-un mănunchi de fire de unul din aparatele aflate la capul bolnavului. Domnul Comârzan nu-și amintea când ajunsese acolo obiectul respectiv, ceea ce nu era de mirare, ținând cont de frecventele lui episoade de somn induse de calmante.

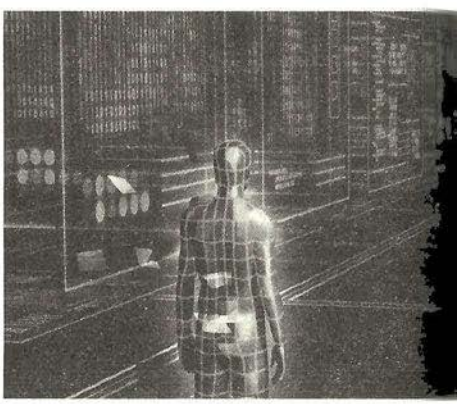

– E de unică folosință. Dacă nu efectuează un transfer în următoarele șase ore, se autodistruge. Nu trebuie niciun fel de operație. Vă așezăm casca pe cap. Scanăm creierul. Durează puțin peste o secundă. Nici n-o să vă dați seama.

– Mie îmi seamănă foarte mult a sinucidere asistată, rosti părintele Darie, însă domnul Adamescu alese din nou să-l ignore.

– Și acolo, în computer, ce aș putea să fac?

– Așa cum v-am spus, nu este nicio diferență. Este asigurat suportul pentru o viață confortabilă și sigură. Veți trăi exact cum trăiați în prezent. Mai puțin boala.

– Și voi știi că, de fapt, trăiesc într-un computer?

– Nu. Cel puțin nu deocamdată. Ce este realitatea? Am putea să filozofăm mult și bine, dar degeaba. O imităm atât de bine încât nu o să sesizați nimic în neregulă. Veți avea toate cele cinci simțuri, vă veți mișca atât cât veți dori, veți respira, bea, mânca, veți face dragoste. Vă transferăm nu doar personalitatea și amintirile, ci și toate funcțiile și caracteristicile corpului dumneavoastră atunci când era în formă fizică maximă. Bine, poate că mai îmbunătățim câte ceva, dar nu va fi ceva ieșit din comun. N-o să puteți fi campion la atletism, de exemplu.

– Și mă voi trezi tot într-un spital?

– Da, exact ca acesta. Dar acolo, în virtual, vom fi capabili să vă oferim un tratament care vă va însănătoși. Nu trebuie să vă speriați. În lumea virtuală pe care programatorii noștri au creat-o veți întâlni și alți oameni ca dumneavoastră. În niciun caz n-o să vă plictisiți. În viitoarea dumneavoastră viață veți petrece o perioadă într-un sanatoriu de lux, pentru recuperare. Asta până reușim să mai populăm lumea pe care suntem pe punctul s-o creăm.

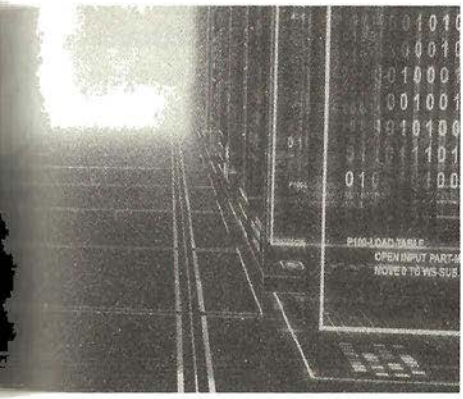

Dar domnul Comârzan nu-l mai auzi. Închise epuizat ochii și ațipi. Ultimul led verde al brățării *Last Fellow* clipi leneș o dată însă rămase totuși aprins.

– Creaturi artificiale, făcute și nu născute, izbucni părintele Darie. Credeți că dacă generați această iluzie de om chiar ați creat o ființă?

– De unde știți? Adică de ce nu ați crede că acum, în acest moment, sunteți o ființă găzduită într-un computer?

– Pentru că eu am suflet. Și credință. Și Dumnezeu.

Doctorul Adamescu zâmbi îngăduitor.

– Dumnezeu este pretutindeni, măcar atât lucru știu și eu. Deci, de ce n-ar fi și în computer? Mai mult, îmi amintesc că în secolul

nouăsprezece, un profesor a pus în fața studenților lui trei obiecte: o pânză neagră, un ceas și o piatră, după care le-a cerut să demonstreze că acestea nu aveau viață.

Preotul clipi nedumerit.

– Ei bine, continuă neabătut doctorul Adamescu, acel profesor le-a explicat că pânza, expusă la soare, acumulează căldură, asemenea unui corp viu, ceasul, câtă vreme are resortul întors, ticăie și mișcă acele, deci are caracteristici care l-ar putea defini ca fiind viu.

– Orice obiect negru se încălzește la soare. Iar ceasul e antrenat de un resort, răspunse disprețuitor părintele Darie.

– De unde știți care este resortul ce animă omul atât cât trăiește? Nu trebuie neapărat să fie un arc din oțel, la fel ca în cazul ceasului. Iar despre soare, să nu uităm că plantele nu pot trăi fără să facă fotosinteză și veți fi de acord cu mine că ele sunt ființe vii. Chiar credeți că este mare diferență între a produce clorofilă și a acumula căldură?

– Bine, și piatra? Întrebă preotul deloc convins.

– Cum puteți să vă imaginați că noi, oamenii, putem percepe mișcările subtile ale unei ființe care, poate, numai pentru a se încrunta are nevoie de o mie de ani?

– Oricum, asta nu dovedește nimic. A trăi într-un computer, presupunând că este posibil, este cu totul altceva.

– Ce altceva? Gândiți-vă ce anume poate să facă un computer bine programat. A dezlegat de zeci de ani șahul. Au fost generate jocuri de realitate virtuală, cu nimic deosebite de realitatea însăși. Au fost produse filme, cu actori virtuali, în trei dimensiuni, absolut realiste. Computerele sunt prezente peste tot. Și, desigur, nu au un Duh Sfânt ascuns în ele, ci sunt animate doar de elanul programatorilor și nimic altceva. Chiar așa, sunt convins că ați trăit experiența 3D sau cea a sunetului polifonic. Ați remarcat vreo deosebire față de ceea ce numiți realitate?

– Nu este deloc același lucru, repetă încăpățânat părintele Darie.

– Credeți că este de preferat asta?

Doctorul Adamescu arătă cu bărbia spre brățara *Last Fellow* de la încheietura mâinii domnului Comârzan.

– N-am spus așa ceva, se încruntă părintele Darie. Oamenii sunt datori să accepte tot ceea ce le oferă pronia divină. Să respecte poruncile Bibliei. Sinuciderea este un păcat capital, care compromite nemurirea sufletului. Indiferent dacă este făcută cu acea brățară sau cu tehnologia dumneavoastră.

– Așa o fi, dar mai am exemple: poate ați fost într-un montagne russe. Dacă da, atunci ați secretat adrenalină, n-ați avut de ales, trupul dumneavoastră a făcut-o, pentru că așa a fost programat să o facă de cel care credeți că v-a creat, să spunem Dumnezeu. Și acolo ați trăit o realitate în care primejdia era evidentă, din care n-ar fi trebuit să scăpați cu viață. Cu toate astea, vă aflați aici, viu și nevătămat. Înțelegeți ce vreau să spun? Realitatea depinde de sistemul de referință, iar percepția noastră despre ea este dată de cele cinci simțuri. În cazul parcului de distracții, le păcălim. În computer, le reproducem exact cum sunt ele. Nu este nicio diferență.

– Adică nu le puteți amplifica? Nu puteți genera o realitate paralelă în care totul să fie altfel, mai bine, mai mult, mai interesant?

Întrebarea ieșise din gura preotului aproape fără ca el să vrea.

– Ba da, numai că atunci nu mai generăm realitate. Persoanele aflate în virtual percep asta ca pe ceva fals. Am putea provoca tot soiul de minuni sau lucruri nefirești, cum ar fi, să spunem, un salt de o sută de metri sau apariții stranii. Totul ar depinde doar de imaginația programatorilor și scenariștilor lumii virtuale. Însă în acest fel alterăm puternic realitatea, iar persoanele transferate acolo sunt grav afectate, uneori ireversibil, așa că nu ne permitem să facem asta fără riscul de a distruge totul. Este adevărat că intervenim practic asupra fiecărui nou-venit, în primul rând îl vindecăm de boala pe care a avut-o în lumea fizică. Uneori mai îmbunătățim câte ceva, dar nu facem nimic ieșit din comun. Există limite pe care nu le încălcăm niciodată.

– Spre exemplu, puteți să generați persoane? Soți și soții ideale, prieteni perfecți, părinți desăvârșiți, muncitori devotați și patroni inimoși, enoriași pătrunși de cuvântul Domnului...

– Ei bine, tocmai asta e, oftă doctorul Adamescu. Putem genera orice decor neînsuflețit dorim: case, mașini, iahturi, ba chiar orașe și parcuri,

dar nu putem crea oameni. Este o sarcină mult prea complexă, iar aici cred că trebuie să vă dau dreptate, părinte. În lipsa altei explicații, se prea poate ca actul de creație a omului să rămână apanajul Divinității. Factorul aleator introdus de ființele umane este, deocamdată, imposibil de reprodus. Poate, odată, în viitor, vom reuși ceva mai mult decât surogatele palide pe care nu am îndrăznit să le introducem nici măcar ca lucrători care adună gunoiul sau tund iarba. Așa că avem numai persoanele reale pe care le-am transferat, pentru că doar ele pot popula lumea virtuală. Desigur, pot interveni când și cum doresc asupra obiectelor virtuale create de software.

– Chiar așa, spuse preotul. Cine adună gunoiul? Cine tunde iarba? Cine face cele o mie de lucruri mărunte, dar esențiale, fără de care nimic nu poate funcționa?

– Printre cei transferați găsim persoane care să accepte asemenea sarcini.

– Și când nu găsiți?

– Atunci e mai dificil, recunoscu doctorul Adamescu. Intervenim noaptea pentru a nu deforma realitatea. Atunci, spre exemplu, nimeni nu pândește echipa care adună gunoiul de pe străzi. Sau care repară drumurile. Desigur, nu există astfel de echipe, rezolvă totul foarte simplu programatorii. În general, am avut grijă ca obiectele virtuale să fie mai rezistente, astfel încât să necesite mentenanță minimă. În final, când vom ajunge la un fel de masă critică a celor care s-au transferat în mediul virtual, vom avea toate meseriile. Din acel moment viața va începe să semene foarte mult cu cea de aici, din lumea cu oameni de carne. Personalitățile din virtual vor prelua controlul asupra realității, iar treaba va deveni mult prea complexă pentru a mai interfera și noi, cu programatorii noștri. Care programatori, mai devreme sau mai târziu, oricum vor trece și ei în virtual. Lumea virtuală va deveni lume reală. Sau, dacă vreți, se va autoprograma la un cu totul alt nivel decât cel din prezent. Poate că atunci, când își vor conștientiza și își vor accepta existența virtuală, oamenii vor începe să caute și să descopere noi limite care n-o să li se mai pară nefirești.

– Dar în acest fel, în computer, oamenii pot trăi veșnic, șopti preotul neîncrezător.

– Nu, deloc. Ar altera realitatea. Și în computer oamenii trăiesc o viață cu o lungime obișnuită.

– Adică mor și acolo?

– Desigur. Ciclul vieții este complet. Numai că, măsurată în timp obiectiv, viața în computer este foarte scurtă, de doar câteva minute, datorită vitezei procesoarelor. Însă, în timpul subiectiv al celor de acolo, totul decurge absolut firesc, chiar dacă zilele lor pot să ne pară nouă doar pâlpâiri ce țin fracțiuni de secundă. Da, viața lor nu este veșnică. Dar în schimb poate fi trăită de oricâte ori, plecând din clipa în care a fost încărcată în computer. Uneori asta se petrece simultan. Cred că este ceva similar cu un același program care rulează pe mai multe calculatoare. Asta doar până la un punct, pentru că nici o persoană care trece în virtual nu își trăiește în mod identic restul vieții, la rulări diferite, chiar dacă parametrii de intrare sunt identici.

– Adică un singur om poate avea nenumărate variante de a-și trăi viața? Și chiar le trăiește pe toate?

– Da, aici intervine acel factor aleator de care am pomenit. Însă noi chiar încercăm să-i grupăm pe cei care s-au cunoscut înainte de a fi transferați sau care au trăit deja una sau mai multe existențe împreună. Uneori reușim.

– Dar nu pot muri toți odată. Ce se petrece până atunci?

– Nimic, părinte. Nu uitați că ne aflăm în lumea digitală. Personalitatea rămâne stocată în memorii până la o nouă rulare. Mă rog, până va trăi o altă viață. Se întâmplă să blocăm cu totul un set de existențe dacă din acea realitate lipsește cineva sau ceva care o abate de la firesc până, desigur, obținem elementul lipsă.

– Mai multe vieți pentru o singură făptură omenească? Nu interferă între ele?

– Amintirile precedentelor existențe nu trec în noua viață, chiar dacă rămân stocate în memoria computerului. Acolo experiențele personale sunt analizate și folosite pentru îmbunătățirea mediului virtual. Seamănă, dacă vreți, cu ciclul budist al reîncarnărilor.

– Dar copiii? Ce fel de lume este aceea lipsită de copii?

– Deși sunt și copii bolnavi incurabil, evităm să îi transferăm, pentru că este destul de dificil să crească fără părinți, iar scenariștii au mai mult de lucru, replică imediat doctorul. Însă se nasc copii și în mediul virtual. Exact ca în lumea pe care o numiți reală. Senzațiile procesului de procreație sunt identice, iar atunci când două personalități hotărăsc că a sosit momentul, fac un copil.

– Două personalități? Vreți să spuneți un bărbat și o femeie?

– Oh, nu este neapărat nevoie de așa ceva. Însă un copil născut din două persoane de același sex ar altera realitatea, așa că, deocamdată rămânem la metoda tradițională. A fost dezvoltată o aplicație complexă care preia din caracteristicile celor doi părinți pentru a-l înzestra pe nou-născut. Seamănă foarte mult cu ceea ce se întâmplă atunci când se combină genele. De fapt, programul chiar reproduce acest proces, lucru destul de simplu mai ales acum, după ce genomul uman a fost descifrat. Doar sexul este stabilit aleatoriu. Vă asigur că un copil născut în lumea virtuală nu diferă cu nimic de unul obișnuit.

– Nu cred că-i puteți numi copii pentru că sunt făpturi artificiale, lipsite de suflet, începu părintele Darie făcând semnul crucii. Numai Dumnezeu poate da viață și nimeni altcineva. În sfârșit, spuneați că există programe guvernamentale. Care este rostul lor?

– Cei care și-au pus primii problema să dezvolte această tehnologie la scară largă au fost chinezii, iar indienii i-au urmat foarte repede. Ei consideră că au găsit rezolvarea ideală la suprapopularea țărilor lor. Am auzit că intenționează chiar să legifereze obligativitatea transferului la împlinirea unei anumite vârste, iar până atunci să rămână o chestiune opțională. În plus, cred că sunt obsedați de noi cuceriri, așa că vor să fie primii și cei mai numeroși și în spațiul virtual, deși acolo este loc berechet, practic infinit.

– Și de ce ar vrea cineva să fie transferat în mediul virtual? Desigur, dacă nu este bolnav incurabil.

– Câte ceva tot s-a răspândit despre această nouă lume. Există foarte multe cereri în așteptare. Dar, deocamdată, programul guvernului nostru se adresează numai celor pe care i-ați menționat. Ca să vă

răspund însă la întrebare, oare cine n-ar vrea să trăiască în belșug, într-o lume în care resursele sunt nesfârșite, în care practic nu există boală, cel puțin nu una fizică, în care pot să facă ceea ce doresc câtă vreme nu îi afectează pe ceilalți.

– E ca în Utopia lui Thomas Morus, murmură preotul. Lumea perfectă.

Doctorul Adamescu îl aprobă, dând viguros din cap.

– Așa este. Mai devreme sau mai târziu, eu sunt convins că toți oamenii se vor muta în spațiul virtual. Iar viețile trăite de ei, până la ultimul cuvânt pe care l-au rostit, totul, absolut totul, va fi păstrat în memoria computerelor. Cine știe, poate că, într-o bună zi, oamenii își vor accepta existența virtuală și vor dori să își compare diferitele vieți pe care le-au trăit. Sau poate vor dori să trăiască veșnic sau vor dori să se întinerească. Așa cum v-am spus, cei transferați pot modifica, în anumite limite, după cum doresc mediul virtual. Iar limitele devin tot mai largi pe măsură ce se adună tot mai mulți, iar capacitatea de a accepta noul crește. Oamenii se adaptează foarte bine, în orice mediu, fie el și virtual.

– Dar mai păstrați legătura cu ei?

– E greu de spus. Sunt unii care își acceptă firesc viitoarea existență și

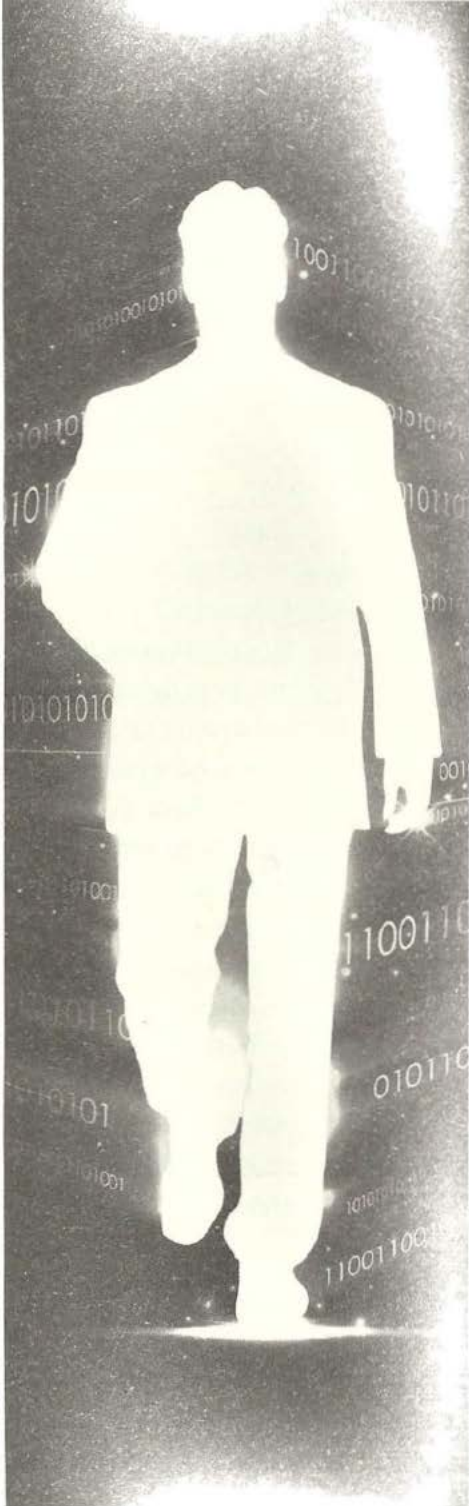

chiar sunt dispuși să ne ajute. Iată, experimental, unui subiect care, înainte de a fi transferat și-a dat acordul, i-a fost lansată, sub forma unor transmisii radio, personalitatea în spațiul cosmic. Ideea e că ar putea întâlni în acest fel civilizații extraterestre dezvoltate tehnologic, capabile să îi recepționeze și să-i pună într-un computer. Desigur, am trimis copii ale lui. Sau, dacă preferați, copia trăiește aici. Desigur, nu știe de gemenii lor. Sau, mai degrabă, clone.

– Înțeleg că asta s-a petrecut înainte ca acea persoană să fie transferată. Dar ei comunică cu noi? Au vreun fel de activitate? Transmit ceva de acolo?

Schimbarea subtilă de nuanță în atitudinea părintelui Darie, care deja se referea la transferați ca la oameni, nu trecu neobservată doctorului Adamescu.

– Nu există canale bidirecționale, precizează el. Ar fi foarte dificil, la viteza cu care ei își trăiesc viețile. Din punctul lor de vedere, noi suntem asemenea pietrelor din exemplul cu profesorul și studenții, despre care v-am vorbit ceva mai devreme. Iar o intervenție în lumea lor...

– ...le-ar altera realitatea.

– Așa este. Numai că noi putem să vedem ce fac.

– Adică îi spionați? Care este rostul?

– Oh, nu pe toți. Ci doar pe cei cu adevărat interesanți, care creează sau inventează ceva ce putem folosi și noi. În momentul în care o viață durează câteva minute, pot să spun că ne așteptăm să luăm din virtual o mulțime de descoperiri științifice, invenții sau opere de mare valoare. Acesta este și motivul pentru care încercăm să reproducem cât mai fidel realitatea. Există și acolo oameni bogați, care adună bani, aur sau pietre prețioase, dar astfel de valori virtuale nu prezintă interes pentru noi. Cândva, acolo, în spațiul virtual, se vor aduna toate existențele, toate experiențele, toată cunoașterea.

– Cronica Akasha, murmură domnul Comârzan care, nebăgat de seamă, se trezise și ascultase o bună parte din discuția celor doi. Am fost în India și acolo...

La încheietură, pe brățara *Last Fellow* clipea intermitent ultimul led, schimbându-și culoarea din verde în roșu.

– Ce anume? întrebă nedumerit doctorul Adamescu.

– Există mai multe interpretări. E un cuvânt care, în sanscrită înseamnă cer, spațiu sau eter, răspunse preotul. Hindușii îi atribuie baza și esența lumii materiale. În sens mai profund, Cronica Akasha se referă la tot ceea ce a fost și va fi, o sumă a tuturor cunoștințelor. Seamănă cu ceea ce scrie în Cartea Vieții din Biblie. E un concept filozofic oriental foarte complex.

– Eu nu cred în așa ceva, articulă bolnavul cu ultimele puteri. Și mi-e teamă de această altă presupusă viață. Vreau să fiu lăsat să mor în pace aici, în lumea în care m-am născut. Dacă tot e să mor, am ales să cred, părinte, așa cum au făcut-o miliarde de oameni înaintea mea. Ai dreptate, iar prezența ta aici este un semn divin. Ai fost trimis să-mi salvezi sufletul. Aș săvârși un ultim și capital păcat să pun tocmai acum la îndoială lucrarea lui Dumnezeu. Mă duc la El. Domnule doctor, îmi este imposibil să fac ceea ce-mi cereți...

Atât reuși să mai spună înainte să închidă din nou ochii, de această dată definitiv.

Ledurile brățării *Last Fellow* se coloraseră toate în roșu, semn că durerile pacientului deveniseră prea mari pentru a mai putea fi amorțite de intervenția calmantelor și aceasta inițiase procedura de eutanasie. Doctorul Adamescu opri soneriile aparatelor care îl monitorizaseră pe domnul Comârzan și, cu gesturi lente, le deconectă unul câte unul. Părintele Darie își împreună palmele și rosti rugăciunea pentru morți, cerând Divinității să accepte sufletul celui decedat.

– Ce risipă, murmură doctorul și se pregăti să plece. Am pierdut un locuitor al lumii viitorului.

– Nu plecați încă, rosti preotul. Transferați-mă pe mine.

– Dar, părinte, nu se poate! Echipamentul este deja programat...

– Da, pentru un transfer. Nu va ști nimeni al cui. Trebuie să merg. Și acele suflete, din lumea virtuală, au nevoie de un preot.

– Hai să mergem în grădină, propuse Robert. Conducându-l pe Fred pe peluză, îi șopti: aici nu ne aude nimeni.

Fred clipi de câteva ori și privi precaut în jur.

– Chiar trebuie?

– Foarte mulți oameni vor să afle ce facem.

Afară, lumina caldă a soarelui îl binedispuse pe Robert.

– Sunt doar prudent, spuse el. Dacă FDA crede că ne ocupăm de medicamente pentru longevitate, o să ne impună imediat restricții.

Robert conduse silueta fragilă a lui Fred pe o cărare mărginită de eucalipți. O briză rece tulbura frunzele uscate.

– Crezi că ar merge atât de departe încât să ne spioneze? îl întrebă Fred. Păi, noi de-abia am anunțat, în aplicația noastră, că deținem tratamente pentru boli de inimă și diabet. Am niște informații noi trăsnet despre asta și...

Ceva se furișă iute pe sub tufele scunde. O insectă zumzăi pe la urechile lui Robert, care nu reuși s-o gonească.

– O după-amiază în California se apropie cel mai mult de ideea de paradis, medită Robert. E ca în Somerset, dar aici poți să faci surfing. Numai că, din câte-mi amintesc, când am venit nu erau atâtea insecte.

Fred chicoti.

– Voi, britanicii, când veniți aici, vă credeți la tropice. Clima noastră e de tip mediteraneean uscat.

Insecta îl atacă pe Fred, de data asta. Bărbatul vru s-o lovească cu palma, dar o rată și el.

– Când am copilărit *eu* aici, rosti el, nu existau insecte enervante. Cred că de vină e încălzirea globală sau așa ceva.

Robert îl conduse la un refugiu foarte plăcut, cu scaune din lemn de sequoia și o sticlă de Pinot Bianco ținută la rece.

– Pentru o viață mai lungă, toastă Fred.

Robert aruncă priviri furișe în jur.

– Ai grijă ce spui.

– Doar nu vorbești serios. Am demonstrat valabilitatea metodei noastre. Găsiți genele animale care asigură longevitatea – găsit. Apoi stabiliți corespondențe între ele și oameni care au trăit mult – stabilit. Aplicați metoda ingineriei inverse pentru a le descoperi mecanismele de funcționare – aplicat. Căutați...

– Molecule care să perfecționeze mecanismele respective, știu. Robert zâmbi. Dacă nu mă-nșel, cred că eu am început să lucrez la asta.

Fred dădu pe gât vinul din pahar.

– Iartă-mă. Tot uit că directorul general a fost cândva director adjunct.

– Ideea e că nu ne putem încălca regulamentul FDA și al altor câini de pază.

– Dar noi nu pretindem că pastilele acestea prelungesc viața. Fred scuturâ nervos din umeri. Nu că ar fi un păcat dacă ar prelungi-o – mai ales că experimentele noastre clinice exact asta *arată*.

– Aș zice că e vorba de acuzarea de falsă publicitate, prietene.

– Dar n-am făcut publicitate la asta!

Robert arcui din sprânceană.

– Avocații îmi spun că până și lansarea unei simple campanii orale e considerată tot publicitate. FDA nu va permite nimănui să susțină că o substanță prelungește viața omului – e o practică veche de peste jumătate de secol, cred. Că substanța are efect asupra unei anumite boli, poate. Dar nu asupra longevității.

– Și-atunci noi ce facem? Pur și simplu ne ținem gura? Nu răspundem la întrebări?

– Dacă obțin înregistrări cu angajați de-ai noștri care folosesc cuvântul care începe cu „l"...

– L? De la „longevitate"?

– ...atunci au un caz solid pe care să-l prezinte judecătorului. Pot obține o hotărâre judecătorească. Ne pot scotoci printre circulare și procesele-verbale ale ședințelor din departamentul de cercetare-dezvoltare. Pot pune laba pe informațiile noastre.

Robert vru să lovească din nou insecta și se întrebă din nou ce anume se tot foia prin tufișuri.

– Ce s-a întâmplat cu libertatea exprimării?

– O idee interesantă, dar acum discutăm despre realitate.

– Protecția legală...

– Nu legea ne conduce, ci avocații. Și susținătorii teoriei sociale. Guvernul nu vrea să vadă că oamenii cheltuiesc tot mai mult din fondurile de pensie, asigurări sociale și de sănătate.

Robert se aplecă să se uite sub tufișurile luxuriante și înmiresmate. Când îi trosniră genunchii, se gândi la vârsta lui.

– Birocraților le place ideea că oamenii ar trebui să treacă în lumea drepților conform unui program.

Fred se încruntă și-și mai turnă un pahar de vin.

– Cum zicea Napoleon? „Dumnezeu ține cu artileria grea." Numai că acum ține cu avocații.

Robert zări un iepure gri-maroniu traversând speriat peluza și pitindu-se într-o tufă de levănțică în plină floare. Cei doi bărbați chicotiră.

– Mă întreb de ce nu-i prind coioții pe toți, rosti Fred.

– Sunt prea multe mâțe gustoase prin preajmă.

– Iepuroiul ăla a fost rapid, mai rapid decât o pisică. Fred zâmbi discret, dar fruntea nu i se descreți. Chiar crezi că ar fi în stare să tragă cu urechea la discuțiile noastre?

Robert oftă.

– Poate că sunt paranoic. Săptămâna trecută am surprins o funcționară angajată temporar răsfoind dosarele noastre mai vechi. Era clar că indivda căuta datele noastre și ceea ce avocații numesc „circulare de intenție" – în biroul meu.

Fred rămase cu gura căscată.

– Crezi că...

– Nu cred, știu. Funcționara s-a speriat și a recunoscut. Avea la ea și microfoane pe care ar fi trebuit să le planteze.

– Vai! Deci nu s-ar da în lături să-ți intre-n casă...

Robert se pocni peste ceafă.

– Am prins-o! Se uită urât în palma deschisă. E una mare de tot... ia stai.

Ridică palma la nivelul ochilor.

– Conține o bucățică de metal.

Fred cercetă atent insecta moartă.

– E un microfon fără fir. Dumnezeule, ce mici le fac acum!

– Și alimentate cu energie solară, adăugă Robert.

Se holbară unul la altul.

– Ar fi bine să-i sunăm pe toți. Să le spunem să-și țină gura.

– Ai dreptate. Hai să mergem înăuntru, să ieșim din... Robert privi în jur... paradisul ăsta al microfoanelor.

Se grăbiră să intre în casă. Iepurele ieși din tufa de levănțică și îi urmări atent cum se îndepărtează. Apoi porni țopăind să-și descarce informațiile.

Traducere de ANTUZA GENESCU

GREGORY BENFORD, *Paradise Afternoon*, 2009.

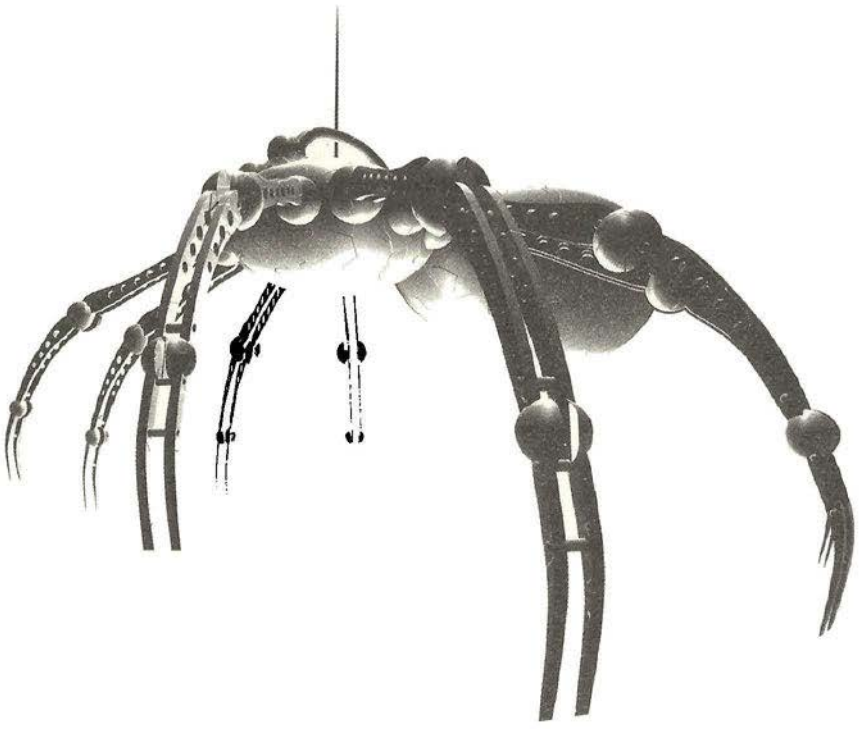

mircea opriță

Intrat în scena SF-ului relativ târziu și, cum el însuși mărturisește undeva, prin „hazardul cel mai pur" (un concurs de texte în care nu-și pusese mari speranțe), Liviu Radu a devenit prin forța împrejurărilor coleg de generație cu „nouăzeciștii" *Jurnalului SF* și ai cyberpunkului românesc (Sebastian A. Corn, Florin Pîtea, Michael Haulică, Dănuț Ivănescu, Don Simon etc.) și nu cu „optzeciștii" Noului Val (Mihail Grămescu, Alexandru Ungureanu, Cristian Tudor Popescu, Leonard Oprea și mai mulți alții), lângă care vârsta i-ar fi dat dreptul să se așeze. Născut la 20 noiembrie 1948, în București, a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii din capitală, secția calculatoare, având-l coleg de studii pe Ioan Albescu, viitor lider politic al mișcării SF. Între 1990 și 2004 a fost director-adjunct, apoi directorul Centrului de Calcul al Ministerului Agriculturii, iar din 2006 șef de serviciu Dezvoltare-implementare, tot în cadrul instituțiilor ministeriale pentru agricultură. A început să scrie prin 1992-1993, când i se consemnează debutul în revista *Quasar*, cu lucrarea intitulată *Fața reală a planetei Marte*, câștigătoare la concursul amintit. Mizând pe mobilitatea proiectelor sale și pe o remarcabilă facilitate a scriiturii, a publicat frecvent în *Jurnalul SF*, *Anticipația*, *ArtPanorama*, *Tritonic.ro*, *Lumi virtuale*, *Pro Scris*, *Nautilus* și, de asemenea, în *Almanahul Anticipația*. A scris proză scurtă, romane, eseuri și numeroase recenzii, multe dintre ele la cartea străină. A tradus el însuși zeci de cărți pentru editurile Nemira, RAO, Teora, Pygmalion și Tritonic, între care romane de Abraham Merritt, Isaac Asimov, George R.R. Martin, Neil Gaiman și Dean Koontz. În scrisul propriu abordează cu aceeași ușurință formule considerate prin tradiție SF și unele caracteristice genului fantasy, ori chiar fantasticului clasic, virat spre horror. A debutat editorial cu romanul *Trip-Tic* (1999), urmat de o serie întreagă de alte romane: *Opțiunea* și *Spaime* în 2004, apoi ciclul inspirat din tradiții folclorice românești: *Waldemar* (2007), *Blocul câș* (2008), *O după-amiază cu bere și zâne* (2009), *Vânzoleli nocturne* 2010), toate acestea reunite în volumul omnibus *Lumea lui Waldemar*

(2010), precum și de culegeri de povestiri: *Spre Ierusalim* și *Constanța 1919* (ambele în 2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Povestiri fantastice* (2009), *Modificatorii* (2010), *Ghicit de seară* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011). Pentru concursul „Seniorii Imaginației" organizat de Editura Eagle a scris romanul *Chestionar pentru doamne care au fost secretarele unor bărbați foarte cumsecade* (2011), câștigător în competiție cu romane de Mircea Opriță și Mircea Liviu Goga, iar prin *Armata moliilor* începe un alt ciclu de romane fantasy ce prelucrează la modul eroicomic motive inspirate din mitologia Antichității faraonice și grecești. Îl găsim, de asemenea, prezent în mai toate antologiile publicate de la mijlocul anilor '90 încoace: *Nemira '96*, *România SF 2001*, *Timpul eroilor*, *Alte lumi, alte legende*, *Atelier Kult: povestiri fantastice*, *Millennium. Șase ani de ficțiuni* și altele.

Atras de popularizarea unor momente delicate ale istoriei, a publicat volumul *Manipularea maselor. Cazuri celebre din ultimul mileniu* (2005), unde expunerea faptelor vizează isterii colective și nebunia în masă, tratând evenimente senzaționale precum cruciadele, Fecioara din Orleans, vânătoarea de vrăjitoare în Renaștere, expulzarea evreilor și maurilor din Spania, mccarthysmul, dictatura incașă, imperiul zulus și cel de-al Treilea Reich. Fără a năzui la teoretizări pretențioase, prin anii 2003-2004 dezvolta în revista digitală *Pro-Scris*, sub genericul „Paralele între lumi paralele", un ciclu de articole consacrat relației dintre SF și alte forme de literatură periferică: polițistă, western, thriller și horror, literatura sentimentală, literatura pentru copii. Efectul imediat al prozelor sale în fandom nu poate fi redat mai bine decât de avalanșa premiilor obținute la diverse reuniuni zonale și naționale, de la „Atlantikron" sau *Pentagrama* din Cluj, la Zilele „Henri Coandă", Craiova, și Zilele „Pozitronic", Buzău. Distincțiile de mai mare importanță pentru cariera autorului sunt Premiul „Vladimir Colin" (2000), Premiul de încurajare al Eurocon XXII, tot în anul 2000, la Gdansk, în Polonia, premiul pentru roman al Editurii Eagle la concursul său din 2011 și

Premiul „Ion Hobana" pentru literatură fantasy, obținut în același an. Din 2008 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Faptul că a scris și scrie în continuare cu aceeași ușurință SF, ucronie, fantastic, horror, ficțiuni cyberpunk, uimind și prin cantitate, și prin ritmul alert al apariților sale în proză și publicistică, tinde să deruteze critica neavizată, prea ușor dispusă să pună prolificitatea debordantă și alunecarea frecventă de la un gen la altul în seama producătorilor de literatură comercială și nu a scriitorilor veritabili. Ar fi o greșeală, încurajată cumva și de unele mărturisiri ale autorului, precum cea care urmează: „Pentru mine, SF-ul înseamnă mai puțin literatură și înseamnă mai mult un mod de a gândi. Înseamnă prietenie, evadare din cotidianul mizer, trăirea sentimentului unic de a aparține unei elite intelectuale." În realitate, Liviu Radu chiar este un scriitor adevărat, copleșit însă de bun-simț și de modestie, iar deplasarea discuției de la valoarea estetică spre valori etice, precum cele sugerate în citatul de mai sus, ilustrează și ea un mod grațios de a vorbi despre sine prin altceva decât prin lucrurile ce ar putea fi suspectate drept purtătoare ale vreunui orgoliu literar. E adevărat că scrisul său a reușit să descumpănească inclusiv în cercul colegilor de generație, întrucât grupul de pasionați din jurul *Jurnalului SF* părea alcătuit la un moment dat din tineri care făcuseră din obsesia vitezei o marcă definitorie a textelor unui science-fiction reinventat pentru uzul secolului XXI. Rememorând, în prefața compusă pentru volumul *Povestiri fantastice*, primele sale întâlniri cu Liviu Radu („insul" care „chiar semăna cu Asimov și, colac peste pupăză, era mai serios ca noi toți"), Sebastian A. Corn vorbește despre dificultățile de receptare a primelor sale povestiri, datorită plasamentului greșit al fanului încă neexperimentat față de niște tehnici ale scrisului nelipsite de valoare în sine, respinse însă de niște efemere prejudecăți de cititor:

> „Și iarăși am dat peste marșul acela lent al textului, peste personajele așezate și potolite care se mișcau într-un decor ce părea filmat cu încetinitorul – acestea fiind caracteristicile scrierilor lui Liviu Radu, pe care le mistuisem cu greu la primul contact. Acum însă erau exact lucrurile de care aveam nevoie pentru a reînnoda bucuria lecturii."

Iar mai departe prefațatorul exclamă:

„...oh, acela a fost momentul în care am priceput, în sfârșit, ce vrea distinsul Liviu Radu de la mine: puțină răbdare, căci numai așa o să primesc recompensa de a-l fi lecturat".

Deși se simte excelent între subiecte senzaționale, Liviu Radu le refuză tratamentul superficial, primitiv, cu priză la amatorul de lectură ușoară, avid de aventuri deșănțate și de material epic predigerat. Excelent povestitor, el își rostește cu simplitate și totodată cu subtil rafinament istoriile inventate, știind să exploateze abil așteptarea cititorului, iar odată „prins", să-i servească, fie cu o fraternă căldură, fie cu o ironie tot atât de prietenoasă, răsturnările de situație și rezolvările menite să proiecteze o acțiune, începută lent și liniar, în surprinzătoare dimensiuni fantastice. Personaje adesea modeste, niciodată însă banale, își dezvăluie curând trăsături prin care ni se impun atenției și adesea ne câștigă simpatia, chiar dacă nu și admirația: o simpatie uimită, distantă. Este, bunăoară, cazul lui Giulio, tânărul ușor retardat și profund credincios care, în povestirea *Spre Ierusalim!*, însoțește grupul de călugări războinici din Ordinul Sfântului Joachim la căutarea prin deșert, apoi la asediul și la paradoxala *cucerire* a cetății mistice a cruciaților. Din ceea ce părea la început o aventură construită pe clișeele unei literaturi istorice, se ivește în final revelația unui insolit experiment de manipulare spațio-temporală menit să lămurească unor cercetători din viitor mecanismul psihologic al fanatismului cruciat. Experiment derutant chiar și pentru organizatorii lui, întrucât dovedește mai întâi că fiecare grup de războinici extras de pe traseul său de odinioară și lansat aiurea ca să-și îndeplinească misiunea pe planete străine, caută de fapt un Ierusalim fictiv, cetate hibridă, alcătuită din propriile lor prejudecăți arhitectonice, și luptă cu „mahomedani" monstruoși („caricaturi de negri cu buze extrem de groase și cercei mari în nas")

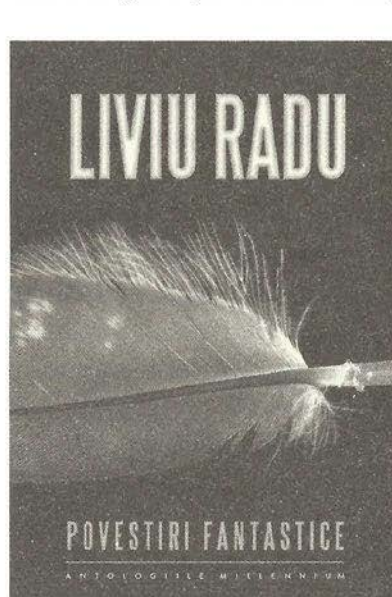

produși de fantezia lor de europeni ignoranți și înfierbântați. În această confruntare dintre spiritul interogativ al științei viitoare și fanatismul mistic al trecutului, autorul are abilitatea de a nu stabili învinși și învingători. În măsura în care Experimentul „Ierusalim" aduce unele clarificări savante prin marionetele pe care le manipulează, el revelează și momente de manifestare cvasi-divină, sinonime, în terminologie creștină, cu minunile:

„– Atenție! zise Mortimer. Înregistrați totul! Din toate unghiurile!

Pe monitorul central se vedea figura iluminată a lui Giulio, strălucind de-o fericire ce depășea omenescul. În ochii ațintiți spre cer se zărea o asemenea încredere, o asemenea credință că ruga îi va fi îndeplinită, încât, fără să vrea, scepticul Mortimer se simți înduioșat.

Apoi, o fulgerare scurtă.

Pe piedestalul de marmură albă doar cununa strălucind sângeriu, scăldată de razele lunii. Giulio dispăruse. Și drapelul.

Altă fulgerare.

Cei douăzeci și trei de călugări de la poalele piedestalului dispărură și ei, de parcă n-ar fi fost, împreună cu toate lucrurile și armele lor.

În clipa următoare totul se învârteji, se mototoli, de parcă o mână uriașă, nerăbdătoare, ar fi vrut să șteargă de pe fața pământului cetatea plină de cadavre. În centrul imaginii mai rămase o clipă piedestalul pe care se afla cununa. Aceasta sclipi puternic și se transformă într-o rază arzătoare, ce se îndreptă spre cerul îndepărtat, parcă sorbită de acesta. Zidurile se dărâmară cu un vuiet surd, iar cetatea, cu tot ce se afla în ea, se transformă într-o mâzgă clocotitoare.

Pe monitoare se vedea acum doar imaginea mlaștinilor, bolborosind în lumina celor doi sori care sclipeau prin ceața verzuie. Înfățișarea obișnuită a Merolei."

Dacă avem în vedere că obiectul de pe piedestal era însăși cununa de spini de pe fruntea Mântuitorului și că ruga rostită de brusc iluminatul Giulio înainte de a dispărea din peisajul iluzoriu al „Țării Sfinte" fusese: „Primește-ne, Atotputernice Părinte, în Ierusalimul ceresc!", atunci mesajul ambiguu al acestei povestiri devine și mai evident. În ampla serie de proze scurte a lui Liviu Radu mai găsim destule alte povestiri memorabile, concepute inteligent și scrise cu o abilitate care se cere din nou subliniată. Câteva rămân în continuare

în sfera motivelor religioase, pe care Liviu Radu nu le desfigurează ca unii dintre colegii săi de promoție sefistă, dar operează cu ele degajat și fără complexe, permițându-și ironii benigne în măsura în care nici ideile științei, scumpe SF-ului în general, nu sunt scutite de ele. În povestirea *Babl*, Dumnezeu însuși, după catastrofa biblică a Potopului, redimensionează Pământul, inițial plat, într-unul globular, variantă ludică menită „să-i zăpăcească un pic pe urmașii lui Adam". *Compătimire, bătături și dispreț* figurează Paradisul, cu populația sa de îngeri asexuați, ca pe o planetă excentrică, rezistând cu dârzenie în propriile sale obișnuințe și insubordonabilă presiunilor voluntariatului asimilator, chiar și atunci când acesta din urmă acționează, asemenea ciolănoasei și fanaticei Anabelle Smith, activistă galactică, din cele mai sincere intenții de „a înțelege și a ajuta".

Dintre subiectele lui Liviu Radu nu vor lipsi nici cele ce aduc în discuție construcții diametral opuse imaginilor paradisiace, permițând în schimb autorului să exploreze un fantastic de tip gotic. Înainte de a se desfășura într-un cadru social, oroarea prinde contur mental, revelând treptat, ca în povestirea *Descendenți*, partea întunecată a sufletului omenesc, inițial respinsă cu indignare, pentru ca în final conștiința monstruozităților eliberate de sub straturile educației morale și ale restricțiilor sociale să se impună. Influența malefică găsește în personajul Willford Northland un teren din ce în ce mai fertil, pe măsură ce personajului îi dispar inhibițiile, înlocuite de tentația faptului abominabil. Revelația lasă urme în substanța încă umană a personajului: el parcurge stări de boală, de percepție tulbure a realității înconjurătoare, de disconfort și amnezie (o „existență fără rost, de zombie inconștient"), într-o Londră de secol XIX, prin care forfotesc grozăviile nocturne și bântuie renumele de tristă memorie al lui Jack Spintecătorul. În coșmarurile sale, până și simbolurile paradisiace se degradează, prefigurând un „Eden al spaimei", populat de ființe „terorizante și terorizate, cu înfățișare de îngeri damnați". Jocul aparențelor și al enigmelor are subtilitate, ca și balansul imaginat de autor între refuzul scârbit al personajului confruntat cu diverse bizarerii neguroase și fascinația din ce în ce mai greu de reprimat a crimei sadice. Absorbit fără putință de scăpare într-o lume a beznelor (în care însăși Biblia, răsturnată, proclamă triumful întunericului, care „era Dumnezeu, iar

Dumnezeu era întuneric"), personajul sfârșește prin a se identifica pe deplin, și încă încercat de un sentiment al bucuriei și al plenitudinii, cu mesagerii ororilor: „Fiindcă noi suntem Dumnezeu și Satana, lumina și întunericul, părți egale din întunericul cel dintâi."

Tendința este reluată, apoi, în povestirea *Cifrele sunt reci, numerele-s calde*, care leagă motivul de tema fantastică a cărții blestemate, de acel *Necronomicon* al lui Abdul Alhazred la care face referiri și H.P. Lovecraft în câteva dintre povestirile sale macabre. Lucrurile se complică prin trimiteri la *Kabbală* și la diverși autori obscuri, meniți să dea credit unui întreg joc al cifrelor fatidice. Stimulat de premise livrești, autorul nostru dezvoltă o interesantă ilustrare a nebuniei senile și criminale pe seama unui cuplu de puritani englezi, reverendul Teddy Michener și soția sa, naratoarea din povestire, care îl manipulează din umbră spre crimă, plină de dragoste frustrată pentru soț și de bune intenții pentru omenire. După Experimentul „Ierusalim", istoria are parte așadar de prelucrări nonconformiste inclusiv în această dimensiune neagră, amestecându-și „realitățile" consemnate de manuale cu situații obscure, care le proiectează pe cele dintâi în variante himerice. Insolite ca „adevăr" revelat, ele sunt spectaculoase sub aspectul invenției menite să deconstruiască, apoi să recompună în altă versiune scenariile clasice. Astfel, repovestită între camarazi de arme pe fond de beție văneală cruntă, Revoluția Franceză își justifică teroarea și execuțiile în masă printr-o conspirativă misiune „patriotică" și umanitară: ghilotina ar fi scăpat omenirea de o stranie erupție de monștri-vampiri care, prin posesiune demonică, lua treptat în stăpânire populația regatului (*Bârfe înainte de luptă*).

Alte două povestiri (*Blestem de seară, cu durată nelimitată* și *Perle de fum, înșirate pe-o rază de soare*) sunt, de asemenea, interesante pentru mixtura de real și fantastic pe care o aduc în scenă. Ambele vorbesc la modul poetic despre nebunia umană: Guillermo Hamel predă lecții șobolanilor, având sentimentul că scoate din ei o rasă inteligentă și ascultătoare, iar căpitanul de marină Roberto Krakenfuss gonește pe mări himerice după caravela piratului Bluebart, care îi ține prizonieră iubirea, femeia-iluzie Mirabelle.

În fine, tot la capitolul jocuri libere în istorie, să mai amintim cele trei povestiri ample, incluse în volumul *Constanța 1919*, carte care ar putea trece chiar drept un roman modular, întrucât toate „capitolele" ei, complementare, prelucrează o temă comună: o Românie

ucronică, având fața complet schimbată, și încă în chipuri fundamental divergente, începând din momentul-chele al Primului Război Mondial. *Tratative la Konsstanza* figurează metamorfoza Principatului Daciei într-o entitate politică aparținând fictivului Imperiu Austro-Român, unde compatrioții noștri iluzorii preiau rolul prost jucat al Ungariei din varianta de referință. Loial Împăratului, Theodor von Wladimyri ocupă la un moment dat funcția de guvernator general al Principatelor Walache, iar brankowenii, kantakusenii și mawrokordații proliferează la Viena, dând miniștri imperiali și guvernatori de provincii. Johann von Antonessku face carieră de maior de husari, în timp ce Michail Eminowitsch, autorul poemului filozofic *Der Morgenstern*, căsătorit de-acum cu Mitte Kremnitz, predă filozofia la Universitatea din București, fiind din când în când și ministru al culturii, în guverne conservatoare. În *Konstanția și Hamlet* ucronia construiește varianta rusească a posibilităților latente din epocă, prin Dobrogea bântuind anarhiști care conlucrează în jafuri cu gărzile roșii de la Sevastopol, în vreme ce în Marele Ducat al Valahiei Ferdinand Karlovici „s-a proclamat rege independent de Rusia", iar „tovarășul Adolf", caporal debusolat politic și pictor de peisaje dobrogene, renunță la flirtul cu mediile bolșevice ca să-și poată construi în tihnă idealurile de ordine și disciplină, plasate în sarcina unei rase de calitate, fără nicio urmă de sânge evreiesc în vene. Cel de-al treilea moment al triptic-ului, *Fuga din Küstangé*, reprezintă o soluție ucronică turcofilă, cu teritoriile românești (pașalâcul Iflak) făcând parte din Imperiul Otoman. Pe scena unui mic „regat românesc" în ascensiune, principele Karl meditează la înlocuirea scrierii arabe cu alfabetul latin și încep să se agite politic „căpitanul" Ioan Antonoglu, Goga și Caramaniu. Poetul Mihai Emin compune impresionantul poem intitulat *Batalul*, iar Nasreddin Hogea își călărește măgarul vorbitor pe nume Karagöz fără să se lase impresionat de amenințarea Occidentului că va desființa, după război, Imperiul Otoman. Această plăcere a experimentului ucronic o vom regăsi ulterior în romanul *Chestionar pentru doamne care au fost secretarele unor bărbați foarte cumsecade*, istorie contrafactuală în care Hitler joacă rolul de *führer* al Partidului Comunist German și, în calitate de „tavarișci Ghitler, Adolf Aloisovici", trebuie să facă față cu abilitate periculoasei relații cu Stalin, al cărui vasal personal a devenit prin forța situației extraordinare imaginate de Liviu Radu.

Nu trebuie să scăpăm însă din vedere niște romane mai vechi, mai puțin politice, dar puternic marcate de mitul ființei/ființelor diabolice, fapt ce aduce motivele SF și fantasy în vecinătatea macabrului gotic. Debutul editorial al autorului s-a produs cu *Trip-tic*, scriere cu substanță filozofică, dacă trecem dincolo de narațiunea alertă și de exotismul împănat cu soluții ciberpunk, discret ironizate, al unora dintre tablourile care îl compun. Prima parte a tripticului, intitulată *Murirea*, prezintă o colonie umană cu valorile morale date peste cap și pentru care aspectul punk și caracterul instabil al personajului Lai devine definitoriu. Cea de-a doua secvență, *Nonmurirea*, ni-l aduce pe Lai la limita dintre viață și moarte, în purgatoriul unei planete-spital, vegheat de personaje identificate cu triada divină a creștinismului – lucru observat la apariția romanului de Radu Pavel Gheo: profesorul Battlemaster (Dumnezeu-tatăl, dominator al tuturor bătăliilor), doctorul Salvatore (Mântuitorul) și sora Heiliggeist (însemnând în germană Sfântul Duh). Reprezentările simbolice ale condiției divine impun discutarea unor concepte precum nemurirea, timpul subiectiv și obiectiv, în dialoguri de factură eseistică, pretinzând seriozitate și profunzime de gând. Adaptându-se noilor condiții, Lai nu mai este caricatura spectaculoasă de la începutul cărții, dar nici nu-și va dezminți ambiguitatea denominativă, întrucât în ultima parte a romanului (cea care înlocuiește „non-murirea" provizorie a personajului cu perspectiva nemuririi) îl vom găsi metamorfozat într-un zeu virtual, care se complace în vanitatea lipsită de satisfacții omenești a propriei sale omnipotențe. Finalul pune destinul lui Lai într-o relație surprinzătoare cu cel al „organistului cosmic" dintr-o reușită nuvelă de Mircea Cărtărescu. Romanul *Opțiunea* își ia drept cadru o altă lume contrafactuală, pe sugestii oferite de istoria începuturilor creștinismului, unde autorul confruntă simbolic versiunea excesiv morală a „Binelui maxim" cu acțiunea, tot extremă, a Răului absolut. Publicat în același an (2004), romanul *Spaime* este mai puțin alegoric decât cele două scrieri discutate mai sus, aducând însă prezența ființei diabolice în imediata noastră vecinătate. Răul biblic răbufnește în viețile unor contemporani măcar obișnuiți dacă nu chiar banali, făcând victime în cel mai pur stil horror.

De cu totul altă factură vor fi însă romanele din ciclul *Waldemar*, unde Liviu Radu face o experiență literară unică, asumându-și riscul unei lansări în mitologia basmelor populare românești,

în spațiile ficționale caracteristice acestora și printre figurile lor arhetipale. El are ambiția să transfere o materie marcată de tipare narative străvechi, aparent rigide și indestructibile, în registre noi, demonstrându-i viabilitatea și sub imperiul convențiilor agreate de imaginarul contemporan. Rezultatul acestei întreprinderi e o fantezie eroică insolită, de felul celor realizate de Tolkien, însă în care motivele mitologiei nordice (dragonii Niebelungilor și vrăjitorii de tip Merlin) apar înlocuite de figuri folclorice autohtone, iele, pricolici, căpcăuni, zmei, strigoi, solomonari, pitici și atâția alții. Creaturile din basme câștigă statut de personaje „în carne și oase", participând frecvent la „vânzoleli nocturne" (ca să citățm titlul celui de-al patrulea volum al seriei), iar în restul timpului străduindu-se să simuleze activități cât se poate de omenești: spiridușii nu se dau înapoi de la paharul cu vodcă, ielele își pot „găsi de lucru" într-un bar, știmele pozează inofensiv ca manechine verzi în vitrine de magazin construite ca niște acvarii, iar prințul Kroh, turist din lumea zmeilor, se simte atât de bine în compania prostituatelor de pe Pământ încât ajunge să joace cu voluptate roluri de vedetă în filme porno. Scenele comice se acumulează frenetic, maniera contribuind și ea, în mai mare măsură decât tratamentul grav, la bâlciul tensionat al acestui spectacol ce amestecă lejer cotidianul banal cu senzaționalul folcloric. Construite în principal din materia genului fantasy și după regulile sale, aceste cărți conțin totuși destule elemente menite să arunce cordoane elastice către universul SF. Tărâmurile pe unde se desfășoară aventura frenetică a personajului central pot fi universuri paralele între care există, ascunse cu grijă de ochii vulgului, porți de trecere. În lumea zmeilor vom descoperi nu doar o societate cu structuri medievale ca în orice basm care se respectă, având totodată

înclinația spre fastul baroc și spre ospețe pantagruelice (tot ca în istorisirile fabulosului popular), ci și o panoplie de minunate invenții tehnice: cai mecanici înhămați la clasicele care conduse de zmei-vizitii, combine automate prin lanurile de grâu, imense „albine" destinate traficului aerian, mesaje înregistrate electronic în buzduganele expediate de la distanță ca să izbească în porți de castel etc. – toate acestea amintind de mai vechile basme utopico-tehnologice ale lui I.C. Vissarion.

De puțină vreme, Liviu Radu deschide o nouă serie de romane, pe care am putea-o numi „ciclul Taravik". S-au tipărit, deocamdată, *Armata moliilor* și *La galop prin piramidă*, alte titluri urmând, previzibile, în funcție de inspirația și pofta de scris a autorului. Racordate discret la mai vechiul roman *Opțiunea*, noile lucrări dezvoltă o aventură aparent comică, în esență nelipsită de gravitate, printr-un alt soi de univers paralel, cel cultural, al miturilor fundamentale. Ca să nu lungim portretul printr-o altă analiză, ne putem mulțumi cu o concentrată și sugestivă evocare a conținutului acestui proiect, datorată lui Cătălin Badea-Gheracostea:

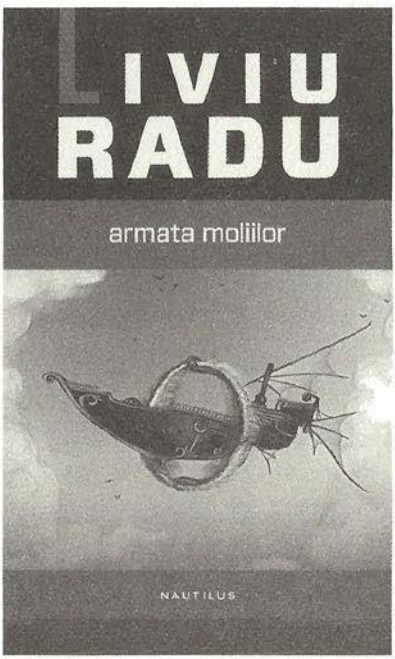

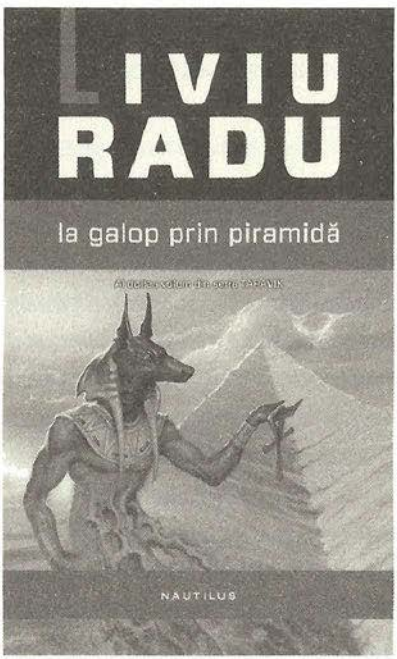

„Sare în ochi, ca praful ridicat de o cavalcadă, cantitatea și calitatea comicului din *La galop...* Liviu Radu a introdus personajele sale, Taravik (curierul bătăuș, chefliu, palavragiu, cu școala vieții, nu chiar inteligent, dar isteț, inimos și generos, iubit de zei și de Marieța lui) și pegasul-vorbitor-ciung-de-o-aripă, Kostik (cvasi-nemuritor și invulnerabil, cu o memorie fenomenală plină de «cultură generală» pe care îi place s-o deverseze în urechile lui Taravik în timpul călătoriilor, dar și tovarăș de pahar și principal sfătuitor și ajutor al acestuia), în volumul anterior, ceea ce îl lasă acum să treacă relația lor prin noi încercări, unele dintre ele având comicul de situație mult diluat (de omniprezența amenințării cu moartea), însă golul astfel creat este acoperit de umorul dialogurilor dintre Taravik și Kostik, în creștere exponențială față de cel din prima parte."

De la povestirile construite ca ilustrare și, totodată ca probă a moralei creștine, a luptei eterne dintre Bine și Rău, dintre lumină și întuneric, Liviu Radu a evoluat rapid spre condiția de maestru al istoriilor alternative, al desfășurărilor eroice rezultate din transpunerea folclorului epic în așa-numita *urban fantasy*, în cele din urmă spre calitatea de scriitor fidel profesiei sale și apt să-i execute cu promptitudine comenzile. Și nu doar cu promptitudine, ci și cu inteligență, cu un umor de calitate adesea excelentă, mizând pe efecte dezvoltate între comicul grațios și grotescul terifiant, între sugestia realistă și fantasticul dezlănțuit. Povestitor cu farmec, cu o poftă de joc nestăvilită, el face figura unui autor prolific, complex, cu o dibăcie aparte în a scoate la suprafață omenescul personajelor din subiectele cele mai insolite și, de asemenea, cu o largă paletă stilistică la nivelul scriiturii. Cărțile sale satisfac atât gustul fanilor, cât și exigențele critice, ceea ce ne îngăduie să vedem în Liviu Radu, împreună cu criticul pomenit mai sus, un „bun exemplu de scriitor SF&F în limba română [...] racordat pe deplin la codurile internaționale ale genului și care este atent concomitent la gustul publicului român".

NAUTILUS

AU APĂRUT

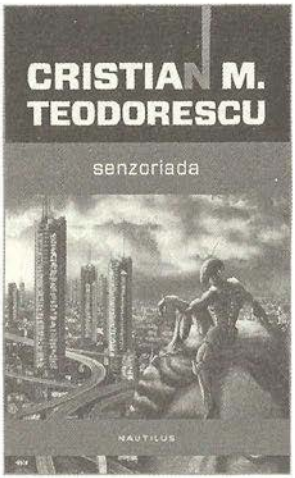

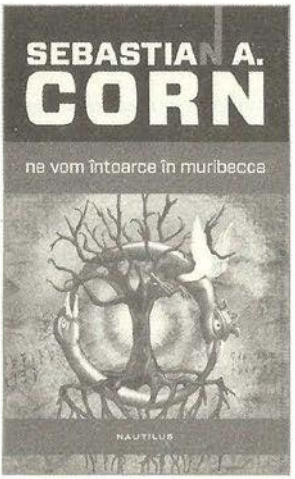

CRISTIAN M. TEODORESCU – **SENZORIADA**

SEBASTIAN A. CORN – **NE VOM ÎNTOARCE ÎN MURIBECCA**

*** – **CĂLĂTORII ÎN TIMP**

*** – **XENOS. CONTACT ÎNTRE CIVILIZAȚII**

o butelie din cer

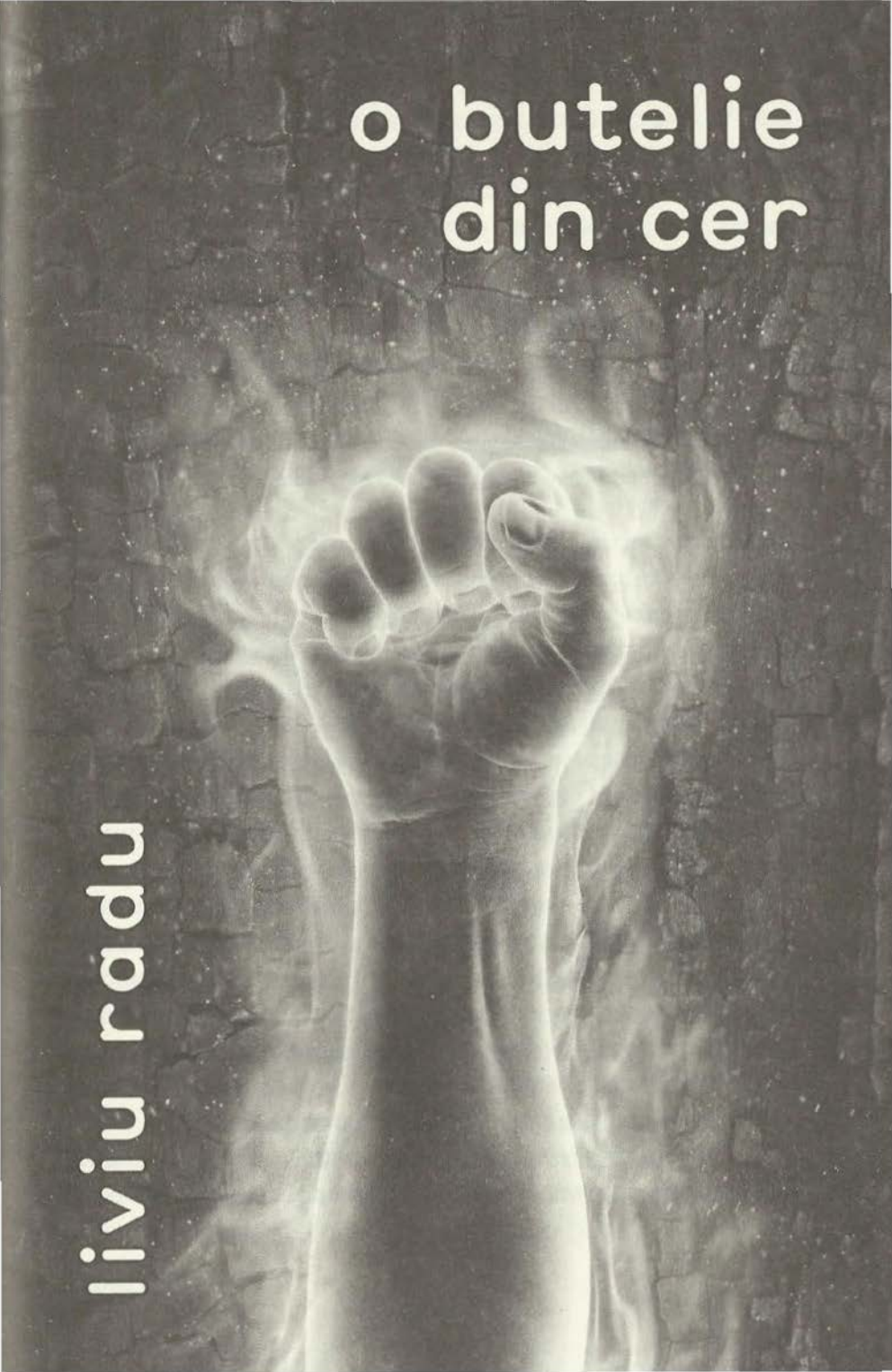

liviu radu

CEL MAI bine se doarme după ce sună ceasul și după ce-i dai cu sete una peste bot – adică peste butonul care oprește sirena menită să trezească și morții din morminte. Lucrasem câteva zile fără încetare, în cele din urmă reușisem să-mi termin treaba și mi se permisese să mă odihnesc. Așa că în dimineața asta oprisem ceasul și mă culcasem la loc. Adormisem imediat și visasem.

Se făcea că eram la o nuntă. Nu vedeam chipul miresei, ascuns de voal, dar aveam impresia că o cunosc și mă bucuram pentru ea, mă lăsasem cuprins de veselia nuntașilor, care ciocneau paharele de zor, apoi se prinseră într-o sârbă, țopăind cu ardoare după o muzică pe care o auzeau doar ei. Dansatorii chiuiau așa cum se face la nunțile de la țară; cei care stăteau pe margine și îi priveau beau cu înverșunare și trânteau paharele de pământ, fără să le golească până la fund, iar băutura sărea în toate părțile. Podeaua de lemn se acoperise cu cioburi, iar dansatorii țopăiau pe ele, fără să se sinchisească, după cum nu se sinchiseau nici de alcoolul care le stropea încălțămintea și veșmintele.

M-am trezit brusc, alarmat cumva de faptul că răcnetele dansatorilor deveniseră subit îndurerate, chinuite, și nu mai aveau pic de veselie.

Deși buimac, mi-am dat seama că visul meu bizar, fără legătură cu vreun eveniment petrecut de curând – nu mai fusesem la vreo nuntă de cel puțin zece ani – se datorase unor stimuli externi.

Toată casa putea a băutură.

Și probabil că țipase cineva, de visasem chiuituri de nuntă.

Deci fusese ceva ce se întâmplase cu puțin înainte de visul meu și-mi declanșase în minte niște imagini asociate cu o petrecere, cu o nuntă.

Am concluzionat că la început fusese mirosul de vin și de țuică. Venea, după cum mă așteptam, de la vinăria de la parter. Duhoarea nu m-a alarmat niciun pic, pentru că în fiecare săptămână se făcea aprovizionarea prăvăliei și, cât se descărcau cisternele parcate în spatele blocului, putea tot cartierul ca o cramă.

Apoi am auzit țipetele.

Țipete de femeie, pline de durere și de disperare.

Am ieșit pe balcon, să văd ce se întâmplă. Soarele urcase mult pe cer, se apropia amiaza, dormisem mult și bine, era o vreme splendidă, senină, fără pic de nor, chiar caldă pentru mijlocul toamnei, ai fi zis că suntem spre sfârșitul verii. M-am uitat în stradă. Chiar sub mine, la intrarea în vinărie, se strânseseră vreo douăzeci de oameni – obișnuita pleavă care tândălea în intersecție, vânzând de obicei țigări de contrabandă, iar în perioada sărbătorilor de iarnă artificii și pocnitori, sau stând pur și simplu de pomană, indivizi care reprezentau clientela obișnuită a prăvăliei, – și beau de zor vinul ieftin și prost care se vindea în dugheana aceea. Goliseră butoaiele în găleți și în bidonașe de plastic și sorbeau cu ardoare, cu o grabă de neînțeles – de obicei își drămuiau fiecare înghițitură, să le ajungă cât mai mult –, ba unii își turnau băutura în cap. Mi-am dat seama că țipetele erau ale vânzătoarei. Am presupus inițial că țipa încercând să-și apere prăvălia, apoi – din îndemnurile celor ce beau în fața blocului – mi-am dat seama că derbedeii nu se mulțumiseră s-o jefuiască și o violau.

Ce naiba făceau vecinii, ce păzea poliția? De ce nu intervenea nimeni?

M-am întors în casă, am pus imediat mâna pe telefon și am format 911.

Mi-a răspuns imediat o voce îngălată, de om bine abțiguit. I-am explicat individului despre ce-i vorba, iar polițistul mi-a dat o replică de m-a lăsat cu gura căscată:

– Bine, domnule, într-o oră vine sfârșitul lumii, secția de poliție e asediată de toți criminalii care s-au jurat să nu moară înainte să ne vină de hac, iar dumitale îți pasă de o babă nenorocită? Să zică mersi că are și ea parte de un pic de bucurie înainte să dea colțul!

Și mi-a trântit telefonul în nas. Nu înainte de a auzi bubuituri repetate, ca niște rafale de împușcături. Se părea că individul nu mă mințise – cel puțin nu întru totul – și că secția de poliție era atacată.

Ce naiba se întâmpla?

M-am dus din nou în balcon și m-am uitat din nou în stradă.

Dacă prima oară zona fusese destul de pustie – așa cum este întotdeauna în timpul orelor în care lumea e la serviciu –, de data asta apăruseră o mulțime de oameni. Toți grăbiți, îndreptându-se Dumnezeu știe unde. Ba nu, unii nu erau deloc grăbiți, stăteau pe trotuar ca și cum energia de care dispuseseră se consumase ca să ajungă acolo, iar acum aveau bateriile descărcate. Însă aceștia erau puțini, majoritatea mergeau de zor, cu înverșunare chiar.

Iar mașinile – apărute de Dumnezeu știe unde – circulau în mare viteză, fără să mai respecte niciun fel de reguli, ignorând culoarea semafoarelor și grupurile de pietoni de pe trecerile marcate. Un tânăr care se grăbea rămase pe carosabil, în apropierea trotuarului, gata să traverseze la cea mai mică reducere a traficului. Un automobil ce năvăli în intersecție, claxonând de zor, coti brusc și trecu razant pe lângă mașinile parcate, nimerindu-l în plin pe tânăr. Îl aruncă în mijlocul străzii și-și continuă goana. Mașinile din urma sa nu se sinchisiră de accident, unele ocoleau cadavrul, altele treceau liniștite peste el, transformându-l curând într-o mâzgă însângerată, întinsă pe carosabil.

În fața complexului alimentar de la colțul străzii se strânsese o mulțime cu sticle în mână – luate, evident, din magazin, nu știu dacă fuseseră plătite sau nu – oricum, toți beau de zor, de parcă ar fi participat la un concurs. Unul, un bărbat între două vârste, cu ochelari și cu un început de chelie, îmbrăcat elegant, termină primul sticla de whisky pe care o ținuse la gură cu ambele mâini și aruncă recipientul – acum inutil – în vitrina prăvăliei. Fu imitat de îndată de alți câțiva, strada răsuna de țipete, zăngănituri de cioburi și înjurături.

Toată lumea bea. Cei de sub balcon, din fața vinăriei, continuau să dea pe gât poșirca ordinară cu care se obișnuiseră. Li se alăturase și vânzătoarea – cam jumulită și cu un ochi umflat –, dar care părea că se

resemnase, că se împăcase cu situația și acceptase cu fatalism cele ce i se întâmplaseră, iar acum bea cot la cot împreună cu cei care o violaseră.

Câțiva pușteni intrară în casa de schimb valutar de vizavi și ieșiră cu brațele pline de bancnote, românești și străine, pe care le aruncară în aer, chiuind fără urmă de veselie în timp ce urmăreau căderea lor lină în mijlocul străzii.

Zona devenea din ce în ce mai aglomerată. Aveam impresia că toți cei aflați în case simțeau nevoia să fie în mijlocul mulțimii și-și părăseau locuințele. În același timp, gloate imense de oameni veneau pe jos dinspre centru și dinspre periferie – ca și cum toți cei care fuseseră la serviciu își lăsaseră baltă treburile și se întorceau spre casă.

Nu mai circula niciun tramvai, niciun autobuz, se terminase și goana nebunească a automobilelor, străzile fuseră năpădite de pietoni care umblau brambura.

Nu-mi dădusem seama că existau atât de multe prăvălii, prăvălioare, chioșcuri și buticuri în care se vindeau băuturi alcoolice. Văzând vitrinele sparte și gloata cu sticle în mână, am înțeles că orașul nostru era în stare să ofere cantități incredibile de pileală celor dornici. Da, toți beau cu un soi de disperare, fără pic de veselie. În stradă avea loc un soi de chiolhan macabru, cheflii lăsând impresia că doreau să se îmbete iute și zdravăn, să uite de ei și de lume.

Mi-am amintit vorbele polițistului și m-am decis să pornesc televizorul, să urmăresc știrile, să aflu ce se petrecea.

Am descoperit că o mare parte dintre posturile de televiziune nu mai emiteau.

Iar dintre cele care funcționau încă – îndeosebi posturi străine – o mare parte transmiteau un soi de emisiuni în direct, adică arătau pe post ce surprindeau camerele de luat vederi instalate în anumite locuri și care funcționau fără operatori. Am găsit, totuși, câteva posturi care difuzau un soi de reportaje, în care indivizi cuprinși de panică transmiteau știri generatoare de panică.

Dacă până atunci nu înțelesesem mare lucru, de data asta am crezut că asist la un soi de nebunie în masă, care cuprinsese întregul pământ.

Dacă m-aș fi luat după cele văzute la televizor, ar fi trebuit să accept faptul că majoritatea șefilor de stat și de guvern fuseseră masacrați – în general chiar de cei care ar fi trebuit să-i protejeze.

O mare parte dintre vedetele de cinematograf fuseseră violate și ucise – se pare că de admiratorii care o luaseră razna. Un reporter transmitea imagini din fața unui minister, arătând fără niciun pic de reținere cadavrul unei doamne ministru – foarte mediatizată cu câteva zile înainte – care fusese violată până își dăduse sufletul, iar apoi trupul îi fusese atârnat de ușa de la intrarea în instituția pe care o condusese.

Un post de televiziune religios sfătuia de zor credincioșii să se refugieze în biserici și să-și aștepte sfârșitul rugându-se pentru iertarea păcatelor.

Un alt post difuza fără încetare o singură imagine – un soi de cometă care se mișca încet pe cer, un glob de foc în urma căruia se desfășura o coadă imensă de ceață albă, ce se împrăștia lent în văzduh. N-am înțeles ce era cu cometa aceea, dar am presupus că ea era cauza nebuniei care cuprinsese lumea.

Mă cuprinsese amețeala, mă durea capul, aveam sentimentul bizar că nu mă trezisem din somn și că mă chinuiam cu un coșmar straniu, provocat de oboseală și de încordarea la care fusesem supus în ultima vreme.

Am ieșit din nou în balcon, să privesc din nou în stradă. Mulțimea își vedea de beția ei sumbră, iar rezervele de alcool păreau că nu se mai sfârșesc.

Printre oamenii – bărbați și femei – care goleau de zor sticlele se plimba un tânăr. Avea vreo optsprezece, nouăsprezece ani și arăta destul de bine. Repeta cu o disperare pe care nu încerca s-o ascundă:

– Nu vreau să mor virgin! Nu vreau să mor virgin!

Cei din jur râneau fără veselie și-l ignorau.

O femeie de vreo patruzeci de ani, cu o înfățișare plăcută, lăsă de-o parte sticla de care se ocupase până atunci – după culoare, se părea că se luptase cu un soi de lichior dulce – și-i zise, cu glas împleticit:

– Vino la mine, dragule, că te rezolv eu!

Apoi, fără niciun pic de jenă, își dădu jos pantalonii și chiloții și se întinse pe pavaj.

Tânărul se grăbi să se repeadă peste ea.

Mulțimea din jur se agită un pic, dar, aparent, rămase indiferentă.

Abia după cei doi își terminară gâfâielile și rămaseră nemișcați, unul dintre bărbații din jur începu să se descheie la pantaloni și-i spuse tânărului:

– Hai, dă-te la o parte, că vreau și eu!

Și-l apucă pe tânăr de ceafă, îl ridică de pe femeie și-l împinse pe trotuar, grăbindu-se să-i ia locul.

Gestul său declanșă, probabil, niște instincte ce fuseseră stăpânite până atunci, pentru că în stradă se declanșă nebunia. Adică o altfel

de nebunie, pentru că nu se putea spune că până atunci domnise normalitatea.

În clipele următoare, cei din jurul perechii ce se împreuna fără niciun pic de jenă fură cuprinși de frenezie – iar frenezia lor părea molipsitoare, pentru că se întindea în jur cu o viteză uluitoare, ca valurile pe o apă liniștită în care a fost aruncat un bolovan.

Bărbații năvăliră pe femeile din jur, le trântiră pe pământ și le posedară cu sălbăticie. Da, am văzut și cazuri în care femeile fuseseră cele care avuseseră inițiativa, am văzut și cazuri în care victimele agresiunilor fuseseră bărbați – violați de alți bărbați. Am văzut cazuri în care unele femei – din cine știe ce considerente – refuzaseră să se cupleze ca niște animale cu niște necunoscuți și fuseseră bătute cu sălbăticie, violate până își pierduseră cunoștința și aruncate în stradă, despuiate.

Un grup de bărbați între două vârste, cu înfățișare respectabilă, pătrunse în frizeria de vizavi și scoaseră în stradă cele trei, patru coafeze tinerele care lucrau acolo. Le sfâșiară hainele și le supuseră la tot soiul de perversiuni. Unele participau de bunăvoie la toată nebunia aceea, altele încercară să se opună, provocând bucuria agresorilor, care le bătură și le violară cu entuziasm, apoi le oferiră trecătorilor – care profitară din plin de ofertă.

Atenția bărbaților din stradă fu atrasă apoi de un grup de băbuțe îmbrăcate în negru, care se îndreptau către biserică. Evident, băbuțele fură violate, bătute bine, și apoi lăsate să se târască – cele care mai viețuiau – spre lăcașul de cult.

Dacă în urmă cu un sfert de oră strada părea o cârciumă, în care toată lumea bea de zor, acum strada se transformase într-un lupanar de coșmar, în care toată lumea făcea sex cu disperare, cu frenezie, fără milă, fără tandrețe – adică animalic.

M-am retras scârbit în apartament și am închis ușa de la balcon, să nu mai aud țipetele și văicărelile.

Mi-am îndreptat din nou atenția asupra televizorului, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă.

Trebuia să aflu ce se petrecea, trebuia să găsesc un înțeles pentru nebunia ce cuprinsese întreaga lume. Era evident că cei din stradă știau ceva ce eu nu știam încă – deși mă îndoiam că, de-aș fi aflat, m-aș fi lăsat cuprins de aceeași nebunie. Mă îndoiam, dar nu eram sigur.

Am trecut de pe un canal pe altul, descoperind noi și noi atrocități – în unele zone ale globului începuseră masacrele, mii și zeci de mii de oameni fuseseră măcelăriți fără milă – în alte părți continuase vânătoarea notorietăților de tot felul – politicieni, vedete de cinematograf și de televiziune, bogătași, toți cei pe care mulțimea îi admirase și-i invidiase cu o zi în urmă erau uciși în chinuri. Erau aruncate în aer școli și spitale, erau distruse poduri, porturi, căi ferate...

Am văzut din nou cometa, care părea că devine din ce în ce mai mare, iar coada ei gazoasă părea că umple tot cerul.

Imaginile redate de camerele de vederi fixe arătau mulțimi de oameni care beau, făceau sex fără nicio reținere, distrugeau totul în jur, cuprinși parcă de o nebunie fără limite, o nebunie sumbră, o cădere inexplicabilă din umanitate.

Și, în cele din urmă, am descoperit ceea ce căutam.

Pe un post specializat în bârfe, cancanuri și zvonuri fără nici o acoperire, se difuza fără încetare, fiind reluată iar și iar, o emisiune care avusese loc cu vreo trei săptămâni în urmă și care provocase amuzamentul tuturor.

Postul acela obișnuia să accepte prelegerile unor pseudosavanți, a unor indivizi care făceau previziuni catastrofale ce nu se adevereau niciodată și a unor indivizi duși cu pluta. Deviza postului era „noi nu ne asumăm nicio răspundere pentru materialele difuzate, singurii răspunzători sunt cei care prezintă materialele". Ca atare, oricine plătea o anumită sumă putea să apară la televizor și să spună orice bazaconii dorea. Iar când individul care vorbea avea o mutră de om ce nu părea în toate mințile, nimeni nu acorda nici cea mai mică încredere spuselor sale. Adică, într-un cuvânt, postul ăla nu se bucurase niciodată de niciun fel de credibilitate.

Mă rog, afirmația asta e discutabilă. Nu se bucurase de credibilitatea oamenilor inteligenți și cu studii, pentru că, altfel, avea spectatorii săi devotați, care credeau pe deplin și cu religiozitate toate tâmpeniile care se spuneau acolo.

Văzusem și eu, atunci, emisiunea aceea, despre care se vorbise mult în presă. Adică urmărisem câteva minute din ea, fusesem convins că mă lămurisem cu ce am de-a face și trecusem pe alt canal. Îmi fusese suficient să-l văd pe individul care vorbea – un individ cu ochi bulbucați, cu o expresie de fanatic agresiv, care mai apăruse pe postul respectiv de câteva ori, de fiecare dată fiind purtătorul unor știri catastrofice. Ultima oară prevăzuse un cutremur distrugător, care urma să radă Bucureștiul de pe fața pământului. Evident, nu avusese loc niciun cutremur, iar cei care își petrecuseră noaptea prin parcuri îl ținuseră minte și nu-l iertaseră.

Se părea că nici cei de la postul care îl găzduiau nu-l luau în serios, se mulțumeau să-i ia banii și să-și bată joc de el. Operatorul insista asupra unor imagini care arătau că individul – deși venise în studio în costum cu cravată – era încălțat cu niște teniși uzați, murdari. Iar moderatorul emisiunii îl lua în bășcălie fără niciun fel de jenă.

Dar acestea erau doar o parte dintre motivele pentru care nimeni nu acordase nicio atenție spuselor individului.

Motivele principale constau în absurditatea știrii în sine.

Domnul profesor – așa îi spunea moderatorul, deși se știa că individul nu avea nici măcar bacalaureatul – ne anunțase că astronomii americani descoperiseră un asteroid a cărui traiectorie urma să se intersecteze cu cea a Pământului, peste trei săptămâni.

Având în vedere că asemenea știri ne îngrozeau măcar o dată pe an, nimeni nu s-a alarmat – dar nici n-a ignorat cu desăvârșire anunțul făcut de domnul profesor.

Numai că individul nu s-a mulțumit cu atât și s-a apucat să ne dea și alte amănunte.

Se părea că asteroidul respectiv era alcătuit din gaz metan înghețat – lucru care n-ar fi trebuit să ne sperie în niciun fel, pentru că gazul metan

s-ar fi încins și ar fi luat foc la intrarea în atmosferă, deci n-ar fi existat niciun impact cu Pământul.

Singurul lucru bizar consta în faptul că masa de gaz metan era mult prea mare pentru volumul asteroidului.

Adică era vorba de gaz puternic comprimat, menținut în starea aceea printr-un soi de miracol.

După cum bine spusese un ziarist care se apucase să analizeze declarația domnului profesor, era ca și cum am fi avut de-a face cu o butelie imensă de aragaz, care urma să pice din cer pe Pământ.

Foarte bine, dar o butelie are un înveliș metalic, care poate rezista presiunii imense a gazului. O butelie este un artefact destinat păstrării gazului sub presiune.

Meteoritul acela era un artefact extraterestru? Dacă da, care era menirea sa?

Evident că la o asemenea întrebare nu fusese nimeni în stare să răspundă.

Absurditatea situației făcuse să fie ignorate alte informații furnizate de domnul profesor: că datele pe care ni le expunea el proveneau din cele mai serioase surse științifice ale lumii occidentale.

Că datele respective fuseseră prezentate opiniei publice și autorităților din vest de către instituții de prestigiu.

Evident, alte instituții de prestigiu demonstraseră absurditatea respectivelor informații, arătaseră că forma asteroidului spunea că era un corp ceresc natural, că acesta nu avea nimic artificial în el. Da, analiza spectroscopică dovedea existența gazului metan în asteroid, dar și a unor metale – fier, nichel, wolfram. Asta nu însemna că asteroidul era o butelie imensă plină cu gaz metan lichefiat sub presiune.

Un asemenea punct de vedere, logic și în conformitate cu datele științei, primase și lumea se liniștise. Mai mult, calcule verificate cu atenție dovediseră că șansele ca asteroidul să cadă pe Pământ erau inexistente.

Domnul profesor ignorase cu desăvârșire asemenea puncte de vedere și se mulțumise să prezinte obișnuita sa prognoză catastrofală cu care ne obișnuise.

Din punctul său de vedere, existau două posibilități de desfășurare a evenimentelor, la fel de încântătoare.

În ambele cazuri, învelișul metalic al buteliei cerești avea să se încingă la pătrunderea asteroidului în atmosferă. După calculele celor pe care îi cita domnul profesor, vizitatorul ceresc avea să se înscrie pe o orbită circumterestră, iar altitudinea sa avea să scadă treptat, încât după vreo zece rotații avea să cadă pe Pământ. Toată povestea asta avea să dureze cel mult nouă, zece ore.

În acest răstimp, învelișul metalic, incandescent, avea să transmită temperatura sa gazelor din interior, care aveau să se dilate foarte mult, crescând presiunea și așa uriașă pe care o exercita asupra carcasei metalice. Și acum interveneau cele două posibilități: fie învelișul metalic ceda de la bun început și permitea gazului să se scurgă în exterior, fie rezista un anumit timp, dar ceda în cele din urmă.

În primul caz, gazul metan se scurgea în atmosferă, amestecându-se cu aceasta. Gazul metan, împreună cu oxigenul din atmosferă, era un amestec cu grad de combustie foarte crescut. Iar acest amestec avea să se aprindă, la un moment dat, din cauza asteroidului încins sau a unui fulger oarecare – avea să ia foc de la orice scânteie. Cantitatea de gaz metan adusă de asteroid era suficient de mare ca să consume, prin ardere, tot oxigenul din atmosferă. Deci, în urma incendiului ce avea să cuprindă întreaga atmosferă, viața de pe Pământ avea să înceteze.

Al doilea scenariu prevedea că învelișul metalic al buteliei cerești avea să reziste un timp presiunii din interior și temperaturii imense din exterior.

Însă, în cele din urmă, avea să cedeze.

Explozia avea să fie atât de puternică, încât avea să provoace schimbări de relief, deplasarea continentelor, valuri imense și alte catastrofe terestre care nu aveau să mai lase nimic în viață.

Deci, oricum ar fi fost, finalul întregii povești era unul singur: sfârșitul lumii.

Un sfârșit definitiv, după care nu va mai exista nimic.

Poate, doar, undeva, în străfundurile oceanelor – care oceane ar fi fiert în clocot în primul caz sau ar fi fost aruncate peste continente, în al doilea – ar fi rămas câteva bacterii, din acelea care trăiesc în apropierea vulcanilor submarini. Iar din ele, în decursul a miliarde de ani, ar fi putut să apară făpturi mai complicate, poate dotate cu un pic de inteligență...

După ce ne prezentase aceste perspective atrăgătoare, pe care toată lumea, începând cu moderatorul emisiunii le luase în râs, domnul profesor se apucase să expună o teorie la fel de fantasmagorică privind posibila naștere a asteroidului în adâncurile pline de metan ale planetei Jupiter – fără a ne explica însă cum reușise să iasă de acolo și să ajungă pe cerul nostru.

Deduceam din cele văzute acum la televizor – nebunia la scară planetară, reluarea fără încetare a unei emisiuni vechi – că, de fapt, profesorul cel nebun avusese dreptate și că asteroidul cel bizar pătrunsese în atmosfera pământească. Bine, bine, dar asta nu însemna că toate năzbâtiile debitate de individul ăla erau adevărate! Adică asteroidul pătrunsese în atmosfera pământească, avea să aibă loc o catastrofă, aveau să piară mii, poate zeci de mii de oameni, dar asta nu însemna pieirea omenirii! Trebuia să privești lucrurile cu luciditate, să le analizezi serios și să acționezi astfel încât să minimizezi efectul catastrofei! Așa ar fi făcut orice om rațional.

Am lăsat baltă televizorul și am ieșit din nou pe balcon, să fumez o țigară. Am zâmbit în sinea mea – venea sfârșitul lumii, iar eu nu puteam să mă dezbar de obiceiul de o viață care-mi interzicea să fumez în casă!

Afară, în stradă, orgia continua. Băutura nu se mai termina – incredibil cât de mult alcool se afla în prăvălioarele de la parterul blocurilor!, partidele de sex nu se terminaseră nici ele, apăruse însă un element nou: violența generalizată și gratuită. Sigur, și înainte

avuseseră loc violuri, și înainte unele persoane, îndeosebi femei, fuseseră violentate și maltratate, dar fuseseră cazuri particulare. Acum se părea că toată lumea voia să se bată cu toată lumea, beția devenise una pusă pe harță, peste tot aveau loc încăierări. Am văzut un tânăr care îi dădu un pumn în gură altuia, din motive știute doar de el. Cel lovit luase de pe jos o piatră cât un pumn și-i crăpase capul celuilalt.

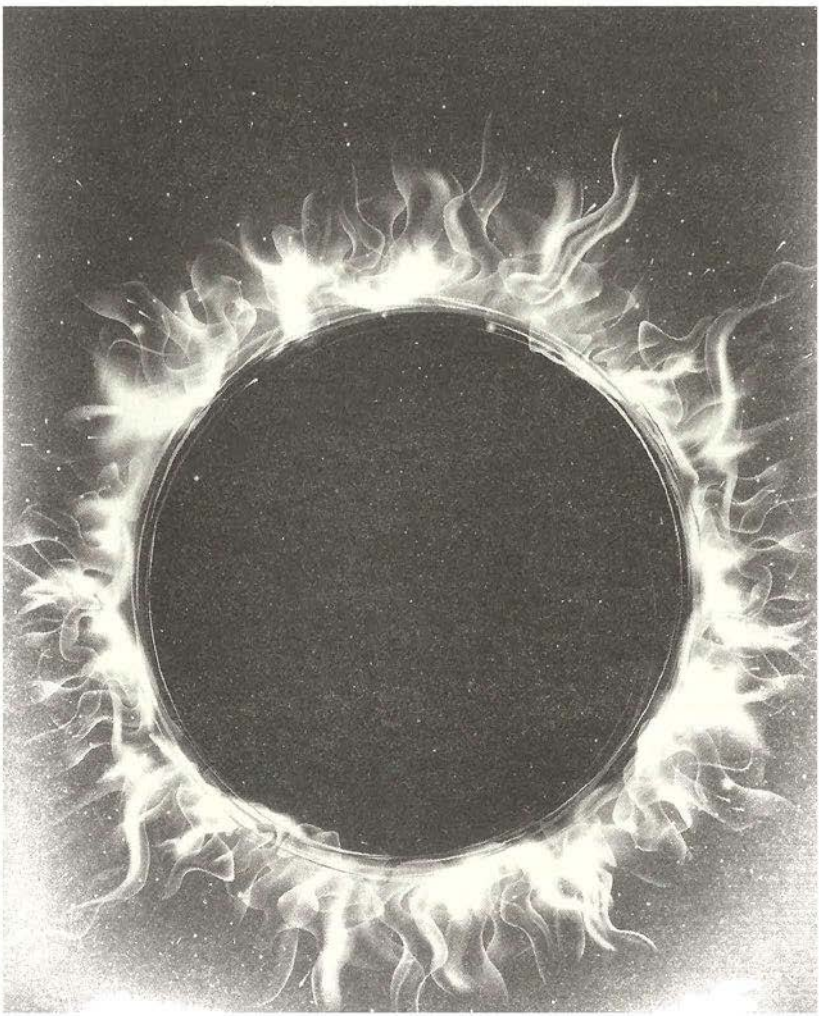

În încăierarea ce se generaliza am remarcat un domn între două vârste, îmbrăcat elegant, ce se plimba calm și țanțoș prin mulțime, ignorându-i pe toți ceilalți. Îmbrăcat elegant – vorba vine, pentru că era îmbrăcat elegant (veston negru, cămașă albă, cravată violet) doar până la brâu. Nu avea pantaloni, nici chiloți, și era încălțat cu cizme negre, înalte până la genunchi. În timp ce mergea țanțoș își mângâia, plin de sine, mădularul erect.

Scârbit, m-am uitat în altă parte și am observat o doamnă destul de tinerică. Goală, așa cum erau majoritatea femeilor din stradă. Stătea în fața vitrinei frizeriei – unde se afla o oglindă mare, cât un stat de om – se privea în oglindă și se mângâia. Un bărbat cu o sticlă în mână, ce se împleticea binișor, puse mâna pe umărul ei și încercă s-o culce pe trotuar. Femeia îi răspunse cu o lovitură de genunchi în boașe, de-l făcu să ajungă chiar el pe trotuarul pe care voise s-o întindă pe cucoană, apoi începu să-l calce în picioare, calm și metodic. Cei din jur izbucniră în ovații, apoi se repeziră și ei să-l zdrobească sub tălpi pe cel prăbușit. Femeia se întoarse din nou în fața oglinzii și-și continuă treaba pe care i-o întrerupsese cel transformat între timp într-o mâzgă roșie.

Un grup de puștani spărgeau cu bâtele parbrizele mașinilor parcate în fața blocului.

Câțiva tipi între două vârste făceau cocteiluri Molotov și le aruncau în ușa bisericii, încercând să incendieze lăcașul.

De undeva, dinspre colțul îndepărtat al străzii, apăru un tip cu privire preocupată, cu un brici în mână. Mergea calm, cu pas egal, și dădea cu briciul în dreapta și-n stânga. Oamenii, preocupați de băutură, sex și încăierări, nu-l băgau în seamă decât atunci când era prea târziu. Tipul lăsa în urma sa o dâră însângerată, alcătuită din morți și răniți. În cele din urmă, din spatele lui veni un individ, care-i crăpă capul cu un topor.

Mi-a venit să vomit. Am lăsat naibii fumatul și am fugit în casă.

Mă săturasem să urmăresc conferința domnului profesor. Am căutat alte canale. Am descoperit că unele dintre cele la care mă uitasem

ceva mai devreme își încetaseră emisiunea. Am regăsit canalul care arăta corpul ceresc incandescent, în mișcarea sa pe cer.

Și am descoperit că sfera cea de foc coborâse mult, se apropiase considerabil de sol. Însă nu asta m-a îngrijorat. Ceața albă care se răspândea din asteroidul încins acoperise tot cerul.

Și, în timp ce priveam, atmosfera din jurul sferei luă foc.

Tot cerul deveni o vâlvătaie.

Sperasem până în ultima clipă că nu se va întâmpla asta.

Dar se întâmplase.

Mai aveam de trăit cel mult o jumătate de oră.

Ce ai vrea să faci când știi că mai ai de trăit o jumătate de oră?

Ce ai putea să faci într-un timp atât de scurt?

Puteam să cobor în stradă, să mă alătur celor care știuseră ce-și doriseră să facă înainte să piară.

Sau să rămân în casă, eventual să mă îmbăt – aveam destulă băutură în cămară. Nu-mi plăcuse niciodată să beau de unul singur. Poate că mi-aș fi dorit să fiu împreună cu cei dragi, să petrecem și să ne bucurăm de clipele petrecute înainte de moarte, așa cum făceau înțelepții din vechime – dar cine știa care era soarta celor dragi, cine știa dacă mai vieţuiau sau pieriseră în chinuri? Am preferat să nu mă mai gândesc la ei.

Afară se auzea zgomot de împușcături.

Am ieșit din nou în balcon.

În intersecție apăruseră două tancuri înconjurate de soldați înarmați. Speranța mea că armata venise să facă ordine se spulberă într-o clipă: soldații aveau sticle cu băutură în mâini și, după cum arătau, erau criță.

Din tancuri coborâră alți soldați, se uitară cu toții în jur, își aleseră femeile care le plăcură din mulțime, le posedară cu nepăsare, apoi le împușcară în cap.

Totul se petrecu în totala indiferență a celor din jur, care continuau să bea, să facă sex și să se omoare între ei.

Apoi soldații plecară mai departe, după ce traseră câteva rafale în mulțime, iar unul dintre tancuri își îndreptă tunul către școala aflată vizavi de complexul comercial și trase un singur proiectil, care dărâmă o parte din clădire.

Din școală ieșiră în goană, țipând, o mulțime de copii – care, probabil, fuseseră ținuți acolo de învățătoarele lor.

În timp ce soldații se îndepărtau, împușcând pe cine aveau chef, gloata beată din intersecție năvăli asupra copiilor, victime noi și inocente care o scoseseră din toropeală.

Am vomitat îndelung, apoi m-am ascuns în casă, închizând bine ușile și geamurile, să nu mai aud nimic de afară.

Mi-am amintit de un fragment din Biblie. Cel în care Lot încearcă să obțină iertarea Sodomei, întrebându-l pe Dumnezeu dacă va lăsa orașul în pace, de există în acesta măcar cincizeci de oameni drepți. Și Dumnezeu îi spune că va ierta orașul, de vor fi în el cincizeci de oameni drepți. Dar dacă vor exista doar patruzeci? insistă Lot. Și atunci îl voi ierta, răspunde Dumnezeu. Dar dacă vor fi doar treizeci? Sau dacă vor fi doar douăzeci? Dar dacă vor fi numai zece?

Și m-am întrebat, copleșit de amărăciune și de scârbă: există în lumea aceasta vreun om drept, ca să pot să-mi înalț glasul către Domnul, cerându-I să ne cruțe? Pentru că eram convins că Domnul avea să ne ierte, dacă în lume ar fi existat măcar un om drept.

Și mi-am răspuns singur: nu, nu există. Nici măcar eu, care n-am participat la nebunia din stradă, nu sunt mai grozav decât ceilalți, pentru că am privit totul ca un spectator indiferent, fără să mă implic, fără să încerc să opresc nimicnicia.

Și am închis ochii și am așteptat să coboare flăcările din cer, să curețe pământul de murdărie.

Și au coborât.

Le-am simțit fierbințeala.

A fost ultimul lucru pe care l-am simțit.

antologie coordonată de

John Brockman

TOTUL ARE O EXPLICAȚIE

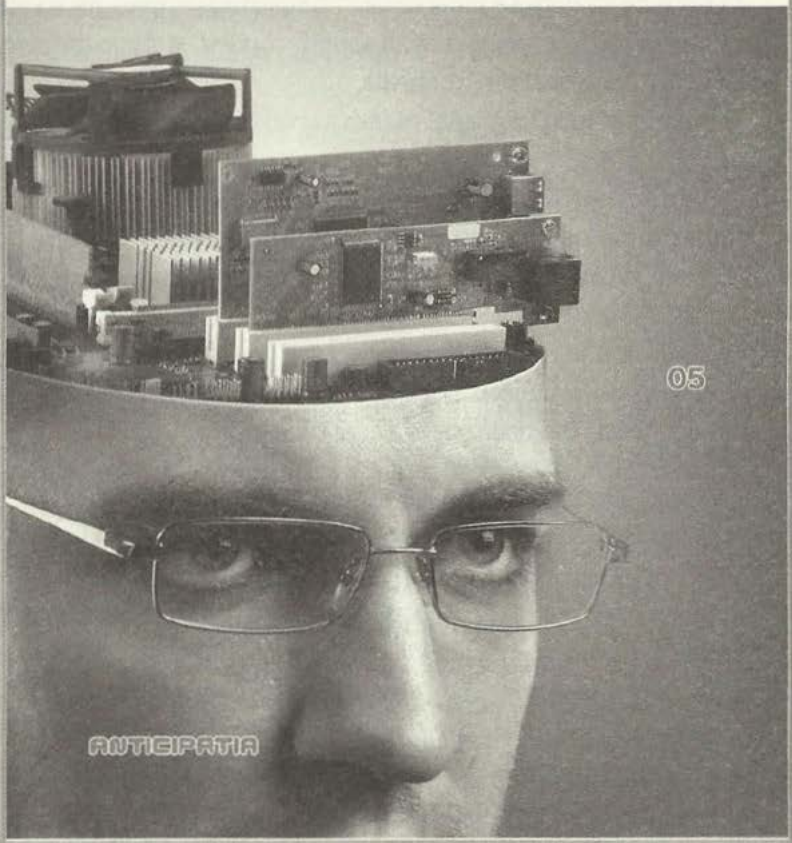

Cărțile ANTICIPAȚIA